

Bene Gábor

EMELKEDJÜNK MAGYARRÁ!

A tudatos nemzetépítés kézikönyve

„Azt üzenem, eszme nélkül nem él, csak létezik az ember...szeretnék élni, de most szénné égett holttestemre van szüksége a nemzetnek.” *Bauer Sándor*

„Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa.” *Vérszerződés 4. pont*

„Ha az adott szó becsülete elszáll, vége a társadalomnak” *Ángyán József*

Előszó:

Sajnálatos módon az emberek nagy része nem ír és nem olvas, de ettől még nem váltak nemessé. Ma a nemesen gondolkodó ember befelé fordul és megpróbálja túlélni, vagy legalább átvészelni az aranyborjú uralmát. Így közvélemény sincs, mert nem létezik olyan közmegegyezés, amiben egyet tudna érteni a társadalom jó része. A lakosság - *az itt csak lakást, vagy profitot élvezők rétege* -, természetesen nem képes megegyezni a közjó céljaiban hiszen ők az önzés hívei, de legalább a néphez és a nemzethez tartozók nagyobb részének kellene a közös célokért munkálkodni. Ennek a közmegegyezésnek kellene megszületnie úgy, hogy sokan nőnek, vagy emelkednek magyarrá, ami nem etnikumot, hanem minőséget jelent elsősorban. Csak ez a közmegegyezés vezethet el a közjóhoz. Azonban annak eléréséhez komoly szervezetségre, sikeres nemzetstratégia felvázolására van szükség, amire e könyvben is kísérletet teszek. Németh László szerint: „hatalmi kifosztottságunk, s a megromlott bensülötterkölc” a szervezetségben akadályoz minket. Sőt a szervezetséghez még szükséges a közös cél, amit sikerült elveszíteni a XX. században, pedig ezt a célt nagyon is szükséges végre megtalálnunk újra. A magyarrá emelkedés alapjainak lerakásához szükséges cél és tudnivalók tárházából próbáltam e kis könyvecskében szemezgetni. Talán sikerült is. Sőt remélem az olvasók élvezni is fogják ezt a szellemi barangolást és e könyvet másoknak is a kezébe adják majd. A szerves, magyar jogfejlődés ismerete, az alkotmányos jogtudat nélkül gyengék és esendőek maradunk. Ha Werbőczit nem jogtudósnak, hanem a bolsevik szóhasználattal parasztgyűlölőnek tartjuk, akkor nem leszünk képesek megérteni a XXI. század szörnyűségeit sem. Amit pedig nem értünk, az előbb-utóbb legyőz minket. Nekünk azonban élhető ország és jogrend kell, s ahhoz Werbőczit és Wass Albertet is kell olvasni!

„Én magam is egyetemi tanár vagyok, és tudom azt, ha valaki itt behoz nekem egy gyönyörű, díszkötéses munkát Vietnámról mondjuk, amire ránézek, és ilyen vastag és ilyen nagy, megköszönöm, hálásan felteszem a polcra, de nincs időm, hogy még bele se nézzek. Hanem ha ő hoz nekem egy kis füzetet, csak ekkora kicsikét, és azt mondja, nézd, ez Vietnámról szól, és minden adat bizonyítva van benne, ránézek és látom, hogy húsz perc alatt átfuthatom, akkor elolvasom még akkor is, ha több időbe telik, mint húsz perc, mert ha egyszer belekezek, akkor végigolvasom.”

„Pedig nem rosszak az emberek. Csak félnek. Előre félnek, érti? Azok, akik ott élnek, már nem ijednek meg semmitől. Azonban félnek. Állandóan, folytonosan, szünet nélkül félnek. Nem tudom megérteni-e a különbséget a kettő között: ijedtség és félelem. Az egyik pillanatnyi, bénító idegállapot. A másik egy szellemi álláspont a világgal szemben. Világfelfogás. Világnézet. A rabszolgaság egyetemes világnézete, amit durva és kegyetlen erőszak termel ki rendre a leigázottak lelkében és agysejtjeiben, s mely korlátlan hatalmat biztosít a leigázók számára, még akkor is, ha a rabszolgák létszámával szemben az ostort suhogtatók száma nevetségesen csekély. A félelem az emberiség legnagyobb ellensége, nem az ilyen, vagy amolyan diktátorok. A félelem maga, amit a diktátorok mesterségesen állítanak elő, mint valami idegbénító, agysejtekre nehezedő, szemmel nem is látható szert, aminek gázával megfertőzik és megbénítják a népeket.” Wass Albert

I.rész

Miért lenne elavult a Szentkorona személyiségére épült államjogunk?

Jelen tanulmányom azért született, hogy leszámoljak azzal a tévhitel, hogy nekünk a nyugat lelketlen jogi mintáit kellene szolgai módon követni. A mai közbeszédben ugyanis szinte minden hagyomány – így a joghagyomány különösen – szégyellnivaló, poros, ciki, abszurd, szürreális, patológiás, stb. Szerintem azonban a magyar közjogi hagyományokat kellene alapnak tekinteni, melyek a sajátjaink, melyeket nagyon is egyszerű lenne a valódi európai fejlődéssel összhangba hozni, ha nem kisebbségi komplexus gátolná jogászaikat, tudósainkat és politikusainkat. De van-e a kisebbségi komplexusra bármilyen okunk? „**A Szent Korona csak akkor kerülhet méltó helyére a magyar közéletben – törvénytől és koronaórságtól függetlenül –, ha a magyar először lelkében a helyére teszi.....Rá fogunk döbbsenni, hogy a Szent Korona országában nem lehetnek társadalmi és gazdasági elnyomottak sem, hogy az önzés és a habzsolás nem megengedhető életformák, hogy kapzsinak és könyöklőnek nincs helye a Szent Korona országában.**” E sorok néhai Endrey Antal az Ausztrál kormány jogi főtanácsosától származnak. Ezzel világossá tette, hogy nem minősül értékrendnek azon állásfoglalás és liberális nézet, amely szerint a fogyasztói társadalom által diktált „önzés és habzsolás” mindenkinek jár, s a hajléktalant eltűrő – sőt magát a jelenséget létrehozó – „piacgazdaság” valójában ember és életellenes a jelenlegi formájában. Ezzel szemben az ősi és alkotmányos Szentkorona eszmének – tehát a jogok és kötelezettségek egyensúlyára épülő rendnek – nem voltak ilyen nagyszámú és látványos emberi drámái. A filozófia, amely magát szociál-liberálisnak mondja, szétzúzta a hagyományosan bevált értékrend elemeit, erőszakos véleménydiktatúrájával nevetségessé igyekszik tenni minden értékrendet, sőt a pártpolitikai szféra ellen fellépő szuverén személyek megnyilvánulási lehetőségének a lerombolása után

éppen napjainkban teszi tönkre a még megmaradt emberi kapcsolatokat is. Közben lehetővé teszi az egymástól tökéletesen elszigetelt és agyomosott egyedek újabb felhasználását további pártpolitikai akciókra, amelyek nem a bevált értékrendre épülő nemzetpolitikai cselekvések, hanem a megosztást szolgálják. Íme a Magyarok Világszövetségének nemzetmeghatározó kiadványából való igaz gondolat: **„A magyar nép alkotta közösségek legalapvetőbb értékei az igazság, a tisztesség és a méltányosság, amelyek akkor érvényesülnek, ha áthatja e közösségeket a szolidaritás, a szeretet és az életigenlés. E nélkül a magyar közösségek gyarapodása nem képzelhető el. A magyar nép az adott szó megmásíthatatlanságára építette emberi kapcsolatait, amelyeket sorsfordító pillanatokban vérszerződéssel pecsételt meg.”** Én egy tucatnyi szervezetben dolgozom nemzetépítőként, – s nemcsak a Magyarok Szövetsége Alkotmányos Jogfolytonosságot Előkészítő tagozatának előljárójaként – hanem magyar emberként is e szellemében élek. Próbálom megújítani Vérszerződésünk szellemét. Egyik küzdőtársam Fáy Árpád szavai szerint: **„Tehát a lelketlen, felháborító jogszabályi előterjesztések néven nevezése és egyértelmű kritikája mellett a puszta tagadás mellett más is kell. Nem lehet a nemzeti radikális érzület genezise a puszta tagadás”** Ezért is született meg az alábbi anyag, de ugyanígy a Nemzetvédő Alaptörvényünk is, amely reményeim szerint „szokásjogi sorvezetővé” válik és így sokakat segít majd a népből kiemelkedni nemzettaggá, sőt az önvédelmi harchoz önszerződödni. Azt is remélem, hogy e nemzetépítő küzdelemben a *(Wass Albert)* „népből nemzetté kovácsolás” harcához, hozzásegít ez az írásom.

Valamennyi műveltnek mondott európai országban megfelelő súllyal, s módon oktatják a saját jogtörténetüket, s így ott a joghallgatók alaposan megérthetik hazájuk közjogának felépítését. Nem így Magyarországon, ahol az ezredéves jogfejlődésről éppen csak hallanak a joghallgatók. Ám ők sem ismerhetik fel óriási jelentőségét és egyediségét, helyette idegen jogrend dicsőítését és korántsem tökéletes részleteit hallgatják öt éven át. A köznép azonban erről is csak áthallások útján értesülhet. A pénzdiktátúra igazságtalan rendjével szembeni, beváltan sikeres ellenállását és az újabb korok kihívásokhoz való alkalmazkodó fejlődését pedig teljességgel agyonhallgatja az egyetem, a közbeszéd, s a média. Mert közjogunk az ősisége ellenére igen modern, s az európai államok alkotmányainál lényegesen fejlettebb. A főhatalmat ugyanis nem emberi kézbe adja, -s ezzel a fogyasztói társadalomnak csúfolt „kenőpénzrendszer” és a bankárkaszt által irányított hazugságállamot, -még kialakulni sem engedte volna, nemhogy a világaluralomra törő korporatokrácia kiszolgálójává züllessze az államot. Helyette a két világháború közötti szuverén államunk hibáinak kijavításával hozott volna létre egy közjót szolgáló, joguralmi rendet, ahol a keresztény szakszervezeti és az 1956-os minta alapján szerveződő civil felsőház biztosította volna a nemzeti közmegegyezést. Mindezt már leírtam és leírtuk sokszor az MSZ Nemzetvédő Alaptörvény tervezetében is. Ott jogszabályokban, tehát pozitív jogként megfogalmazva. De ma is csak így gondolom helyreállítani az ősi erényt, a közbizalmat. Ez utóbbi kifejezést kellene használnunk a hibás és kiüresített demokrácia kifejezés helyett. Mert a demokrácia csak egyesek képzeletében azonos a közbizalommal, hiszen éppen azzal élnek vissza a „hivatásos demokraták” a legnagyobb mértékben. Ráadásul a Szent Korona, mint tárgy és e tárgyhöz kapcsolódó *(egybeírt)* Szentkorona - *mint közjogi fogalom* -, oly könnyen összetéveszthető és ezáltal manipulálható is a bankárkaszt uralta elektronikus véleménydiktátúra által, hogy ne csodálkozzunk a köznép idegenkedésén. Ha viszont megnézzük az erről megjelenő irodalmat, akkor szomorúan tapasztalhatjuk annak egyoldalúságát. Mert vagy színvonalatlan ellenséges írás, vagy a köznép számára érthetetlenül magas színvonalú művekkel találkozunk. *(Tisztelet a néhány kivételnek.)* Hiánypótlóként írom tehát a jelen dolgozatot, ahol tudományos igényvel, de vissza-visszatérve a témára bizonyítom, hogy a Szentkorona nem a királyság,

hanem az állam eredeti feladatát ellátó ún. „joguralmi állam” létének, tehát a közjó elérésének és működésének a biztosítója.

Dolgozatom elején kénytelen vagyok pár jogi és politikai fogalmat pontosan meghatározni, *(elnézést kérek érte)* de így a későbbiekben, sokkal érthetőbb lesz a lényegi mondanivalóm. A **Szentkorona-tan**, amely a XIX század végére nemzeti kultusszá nőtte ki magát, nem jogszabály, nem a Szent Korona – *mint koronázási ékszer* – leírása, hanem ezeréves megtartó államjogunknak a tárgyilagos kritikát kiálló és a forrásadatokra épülő tudományos rendszere. Egy olyan állameszme, mely a Szentkorona személyiségére épülő államjogunkat fogja egybe, de kifejthető: az ősi alkotmány szerinti életmódként, s a gyakorlatban bevált jogrendként is. Ez utóbbi esetben az alkotmányos lét megnyilvánulási formáinak listája is lehet a Szentkorona. Amely valójában egy nemzet értékközössége, amely élő személy, mert a Korona tagjaiként alkotjuk magát a Szentkoronát. Írásom középpontja tehát nem a Szent Korona: mint tárgy, hanem az államalkotó erő a nemzet. Ezért a Szentkorona kifejezés helyén legtöbb esetben a nemzet szó szerepel majd.

Jog és szokásjog.

Először tisztázom a **szokásjog** és a **jog** *(nagyon is összefüggő)* fogalmát. A **jog** nem a goj-nak fordított olvasata, ahogy sokan hiszik, hanem a **közösség szellemi életének a jogszokásokban gyökerező eredménye**. A régiségben ezt „**jó ige**” fejezte ki, amely a nagyon is szemléletes magyar nyelvben egyszerűsödött **jog** kifejezéssé. Ám ezt a modern jogpozitivisták tudomány nem ismeri el, sőt illegitim jogalkotási rendjük értelemben a **jog: állami kényszereszközökkel kikényszeríthető**, *(az aktuális pártpolitikai hatalom által és bizonyos érdekcsoportok érdekeit képviselő, de a nép számára „legyártott”)* **általános magatartásszabály**.

Ez a **jog** tehát már nem a népszellemhez, hanem az attól már elidegenedett államhoz köthető.

E fogalmak összefüggéseit láttatja a történelem során a **jog** keletkezése, az alábbi formákban:

- a jog legjelentősebb forrása a történetileg is követhető társadalmi gyakorlat: a szokás
- a szokásjoggá való átalakulása során az állam is alkalmazza, s állami kényszerrel biztosítja,
- uralkodó, arisztokrácia, vagy a népképviselők „közjóért gyártott” megalapozott: jogalkotása
- bírói jog *(a bíróság ítélezéseiben a korábbiakat veszi figyelembe)*, pl. eset jog *(precedens)*
- a legutóbb kialakult módszer a pártokrácia szervei által alkotott ún. állami (lobbi) jogszabály

A **jog** tehát a mai jogrendben szabályozást jelent, amely általános, kötelező, alapvető, rendet megtartó és teremtő, de funkciója normatív: mert normákkal szabályoz és nem a szokásjog emelkedik fel törvénnyé. Állandó változásban van, mert tükrözi az adott gazdasági, társadalmi és politikai viszonyokat, ma a globál-kapitalizmus eszközrendszere a tömegek féken-tartására.

A mai országgyűlési jogalkotás, napi politikai érdekből helyezi hatályon kívül a valódi jogot, s nem vizsgálja a régi törvények igazságosságát, hanem lobbi-érdekű döntéseket eredményez.

- mert tükrözi a hatalmi, pártpolitikai és gazdasági viszonyokat és külső-belső erők hatásait,

- jogszabályaik az állam – *pontosabban a pártvezetők mozgatóinak* – akarati érdek-terméke, s

- e szabályok egymást erősítik, bár szerves egységet kellene alkotniuk az ősi alkotmánnyal.

(Tárgyi jog ma az, amely a jogszabályokat jelöl és törvénykönyvekben szerepel, Btk-Ptk, stb. Alanyi jog, amely egyéntől függő, s a tárgyi jog által biztosított cselekvési, érdekelégítési lehetőség, szellemi vagy fizikai tulajdonhoz, igazsághoz, kártérítéshez, stb. való jogok.

A jogforrás egy összetett fogalom, utal a jogszabály megjelenítési formára, eredetére, s

mutatja a jogszabály helyét és szerepét is a jogforrási rendszer rangsorában. (hierarchia))

Összefoglalva: Szokásjog tehát a leírt normákat – *tehát a törvényi szabályozást* – megelőző helyes gyakorlat, amely úgy alakult ki, hogy a közösség, vagy annak része sokszor járt el azonos módon egy megoldandó jogi helyzet esetén. Ám ez csak akkor válhatott szokásjoggá, ha nem állt ellentétben a korszak erkölcsi rendjével. A „bevett” szokást így, ha később jogszükséglet lépett fel, az emberek meggyőződésében élő szokásjogként alkalmazták, amely egymás mellett „élt” a törvénnyel. **Egyszerűbben fogalmazva a szokásjog:** mindenki által jónak tartott szabály, amit bárki megértett, mert annyira egyszerű, világos, jogos és nyilvánvalóan igazságos volt! *(így tudtak régen az egyszerű, fogott vagy falusi bírák ítélni)*

Másként fogalmazva a **szokásjog:** a társadalom értékteremtő tagjai között kialakult és a bevált ismétlődések folytán meggyökeresedett olyan magatartásszabály, mely annyira egyszerű, logikus és igazságos, hogy nem kíván semmiféle bizonyítást. Sőt még a közjót szolgáló állam is önként elismeri, s kikényszerítését a saját eszközeivel biztosítja, mert ez a nemzet akarata.

Eckhart Ferenc szerint: *„...a jog az állam előtt van, az állam nem alkotja a jogot és nem is változtathatja meg. A középkor legnagyobb tisztelettel viseltetik a joggal szemben, szerinte az nem az államtól függő pozitív jog, hanem morális törvény. Ha a jogot nem alkotják, hol találjuk hát meg? A nép tudatában, illetőleg a népet képviselők tudatában, lelkiismeretében. Az ítélezőknek nincs szüksége jogi szabályokat tartalmazó törvénykönyvre, hanem elég, ha normális jogérzéke van, ami feltétlenül meg is van minden becsületes emberben.”* Akkoriban a hazai és nemzetközi jogban is élt még e szabály: a szerződések és a szokásjog egyenrangú jogforrás.

Sőt még a Nemzetközi Bíróság statútumának 38. cikke szerint is **szokásjog:** *„a jog gyanánt elismert általános gyakorlat”* és a szerződések a szokásjoggal egyenrangú jogforrás ott is. A hazai *(Kádár-kori)* szabályozásban azonban a szokásjog is csak a bolsevik állam által elismert szabály lett, de ezek „elismerését az Alkotmány biztosítja”. Ebből világosan kitűnik, hogy a szocialistának tűnő állam, valójában nem a nép szokásjogát, hanem a diktatórikus államot

helyezte előtérbe. Ezzel a diktatórikus jogrenddel és ál-alkotmányossággal vállalta fel a jogfolytonosságot az 1989-es országgyűlés és a senki által fel nem hatalmazott „kerekasztal”.

Legalitás vagy legitimitás?

Először a **legalitás** fogalma: ezen azt értjük, hogy a tételes jog előírásainak megfelelően került a hatalom a mostani birtokosainak kezébe, de itt vizsgálunk kell a tételes jog eredetét is. A **legitimitás** azonban csak akkor van meg, ha **helyes, ésszerű** és **jogos** is a hatalom birtoklása. Vizsgáljuk meg tehát a tételes jog eredetét. Ha ugyanis egy diktatúra által alkotott tételes jogra támaszkodna a legitimitás, akkor azt nem értékelhetjük legitimnek, vagy törvényesnek! Ilyenkor határozzunk meg az államot **illegitimnek**, vagy törvénytelennek. Ma a „kádár-kori törvényekre” hivatkozás ellenére is törvénytelennek minősül az állam, hiszen maga a bolsevik korszak is az alaptörvény által elismerten „zsarnokságot valósított meg”. Ismerjük a „de facto és de jure” legitimitás fogalmát, ahol a tapasztalati vagy létező törvényesség sem biztos, hogy a jogi vagy normatív törvényességnek megfelel. A „de facto” legitimitás az, ha a polgárok elfogadják a hatalmi rendet anélkül, hogy normatív, azaz jogi alapja igazolható lenne. Ilyen volt a Szovjetunió, vagy pl. Kína, Jugoszlávia helyzete is. Sajnos ilyen a mai magyar állam is, mert a polgárait tévedésbe ejtették és tévedésben tartják 1944-1949, illetve 1989-óta: az állam valóságos törvényességét illetően. Ez tehát valójában egy politikai alapú csalárdság, mely normális esetben felelősségre vonható a BTK. 318. § (1) szerinti csalásként, bünszövetségben és folytatólagosan elkövetve. („*Aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz, csalást követ el.*”) A polgárok ugyanis azért fogadták el a „rendszeráltató” hatalmi rendet, mert nem tájékoztatták, sőt folyamatosan eltitkolták előlük, hogy a jelen állam így: jogfolytonos a Kádár-rendszerrel. A csalók, igazolás és megbízás nélküli ügyvitelt folytatva elhallgatták az állampolgárok elől azt a tényt, hogy nem a történelmi államaink sorozatával jogfolytonos a mostani államunk, hanem a bolsevista ál-törvényekre épített ún. szocializmussal. Tehát szakítottak ugyan gazdasági és politikai szempontból a kádárizmussal, de jogilag, s főleg közjogilag: nem! **A legegyszerűbben megfogalmazva: legitimitás, az jogszerűség! A hatalom jogszerű megszerzése és gyakorlása tehát a valódi legitimitás. Az önkény mindig illegitim (jogszerűtlen), a törvény és a szokásjog betartása pedig: többnyire jogszerűsít, azaz legitimizál! Ezt tenné a történelmi alkotmánnyal való jogfolytonosság helyreállítása is. S ennek érdekében hoztuk létre néhányan az Alkotmányos Jogfolytonosságot Előkészítő Tagozatot (röviden AJET), amely szeretné az államot újra és jogszerűen: törvényessé tenni.**

Én csak gratulálni tudok a gyöngyöspatai önkormányzati képviselőknek, akik bátran és hittel kiálltak a valódi törvényesség mellett az alábbiak szerint: „*Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallásában megjelöli, hogy 1944. március 19-én Magyarország elveszítette állami önrendelkezését. Gyöngyöspata képviselőtestülete országunk függetlensége megszűnésének 69. szomorú évfordulóján, mintegy gyógyírként egyhangú szavazással helyi jogszabályt fogadott el, amely nem ismeri el történelmi alkotmányunk idegen megszállás miatt bekövetkezett felfüggesztését*” Ez ugyanis azt jelenti, hogy legalább az ő falujukban véget ért a kádári korról való **legalitás**, azaz a véres kezű, kádári ál-törvényesség jogfolytonossága. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az országban máig uralkodó politikai osztály egyik vagy másik oldala visszaadta volna a bennünket segítő **legitim** magyar államot nekünk. A **legalitás**hoz ugyanis elegendő az is, ha az előző korszak törvényeit betartjuk, de a **legitimitás** ennél lényegesen több, mert annak fennállása csak a hatalom jogszerű megszerzésén és nem médiamanipulációs csaláson alapulhat. A hatalom azonban nem szerezhető meg jogszerűen akkor, ha az a „jog” amelynek alapján az történik, már születésekor sem volt jogszerű. Ezt fejezi ki a magyar alkotmányosság a következő alapelvvel: „**jogtalanság, jogot nem**

alapíthat”! Márpedig sem az 1989-es Országgyűlés, sem a Kerekasztal résztvevői nem voltak felhatalmazva senki által arra, hogy ne térjenek vissza a magyar történelmi alkotmányosság jogrendjéhez, tehát ők maguk sem akarták visszaszerezni a **legitimitást**, mert az sokuk felelősségre vonásával járt volna. Így a jelenlegi állam – *törvénytelen "törvényekre" épült* – ún. **legalitását** támasztja alá az is, hogy a 2011. április 25-én elfogadott Magyarország Alaptörvényének záró rendelkezésének, 2. pontja ezt tartalmazza: „**Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el.**” Ez ugyanis azt is jelenti, hogy nem szakítottak azzal a **legalitással**, *(tehát az előzőekben már bizonyított törvénytelenséggel)* amely a diktatúrához köti a jelenlegi rendszert. S így érthető meg az is, hogy véreskezű politikusbűnözők a mai napig büntetlenül, sőt hatalmas nyugdíjat élveznek, KISZ-vezetők képviselőként politizálnak Magyarországon.

Ha nem ezt a „**legalitást**” akarja, hanem a lényegesen alapvetőbb és igazságos **legitimitást**ért küzdött volna a jelen hatalmi struktúra, akkor ma egy adósságaitól és a monetáris függéstől megszabadult államban élnénk úgy, mint az izlandiak. A legitim magyar állam ugyanis soha nem vett fel kölcsönt senkitől, nem tartozik senkinek, nem engedte volna a bankárkasztról szélsőségesen aljas kirabló tevékenységét és ráadásul az alkotmányos jogtudatát is visszaadta volna az elbutított, s ezért szélsőséges firkászoknak. Mert alkotmányos jogtudat nélkül nem vagyunk mások, mint alattvalók. Egy gyarmattá tett ország rettegő állampolgárai és kirabolható alanyai vagyunk, akik nem is lesznek képesek kiállni a saját érdekeinkért sem! Gyöngyöspata képviselő-testülete 2013. március 19-én ebben a kérdésben mutatott fel egy teljesen új, bátor viselkedési mintát. Megértették, hogy nem a **legalitás**, hanem a **legitimitás** a fontos a mai generációk számára. Megértették és cselekedtek. Tehát, valódi nemzetek lettek.

Gyöngyöspata helyi szintű szabályozásként az Alaptörvény R. cikk (3) bekezdése, valamint az azzal összhangban lévő és értelmezendő Nemzeti Hitvallásban foglaltakra tekintettel egy valóban érvényes rendeletet alkotott. Sőt az első érvényes rendeletet: 1949. augusztus 20.-a óta. Mert lehet azon vitázni, hogy mikor kezdett „nyugodni” a magyar alkotmányosság, de a Sztálin-Buharin féle ál-alkotmány ránk erőltetése pillanatában (1949) már biztos megtörtént.

Én szívem szerint bejelentkeznék Gyöngyöspatára lakosnak, hogy ott, velük együtt próbáljuk meg végiggondolni hazánk legsürgetőbb társadalmi kérdéseit, s a világot sakkban tartó, s már mindenki számára közsímet pénzrendszeri sajátosságokból adódó eladósodás megoldását. A modern társadalomszervezési lehetőségekkel, tehát az önszerveződő közösségekkel történő nyomásgyakorlás mintáját Izland már felmutatta számunkra. Sokáig az önkormányzatiság védte évszázadokon át a magyar alkotmányosságot, de akkor még létezett az erős nemzet..

Emelkedjünk hát fel, legyünk végre nemzet, követeljük meg a jogfolytonosságot a történelmi államaink folyamatával, s ne hagyjuk magunkat megtéveszteni a **legalitással**, mert csak egy **legitim** állam képes bennünket: valóban képviselni. (2013-03-30) Magyarok! **Követeljük az alkotmányos előállamokkal való jogfolytonosság helyreállítását a 2/3-os kormánytól!**

Ablonczy Bálint: Az alkotmány nyomában c. könyve 23-ik oldalán nyilatkozza Szájer József: „...nem tekinthetjük legitimnek sem az MSZMP által uralt, szabad választásokon soha meg nem méretett parlamentet, sem pedig az Ellenzéki Kerekasztalt.” **Ha ők is tudják ezt, akkor nem értem, hogy az első Orbán kormánynak ezt, miért nem sikerült rendbe tennie?**

Az idegen jogrend és a Szentkorona eszme összehasonítása

A jelenleg rajtunk uralkodó idegen jogrend jellemzői:

A hatalmi ágak: törvényhozó – végrehajtó – igazságszolgáltató, elválasztása látszólagos, mert az ellensúly nélküli Országgyűlés választja pártos tagjai közül a miniszterelnök-kancellárt, de az összes ellenőrző szervét, vagy annak vezetőjét is. Mindez a legnagyobb pártfegyellemmel történik a médiabutítás eszközével is befolyásolt képviselők által. Épp ezért valóságosan nincs tartalmi hatalommegosztás

E jogrend főbb jellemzői:

- kontinentális rendszer (*azaz nem magyar, hanem európai!*)
- a manipulálható képviselők és a törvénytelen törvények kiemelkedő, de a bírói „függetlenséggel” manipulálható szerepe
- jogforrások rangsora szerint a később megszavazott lerontja a korábban keletkezett szabályt, így nem őrzi a joghagyományt
- nem lehetne a törvények között semmi normaellentét

(kollízió),

A jogforrási hierarchia:

A rangsorban alacsonyabb szinten álló jogszabály nem lehet tartalmilag ellentétes a magasabb szinten álló jogszabállyal. S ha mégis, akkor azt a többségi pártvezetés által kijelölt személyekből az Országgyűlés által megválasztott Alkotmánybíróság semmisíti meg. Így a legjobb, legigazságosabb törvényt is. A legfelsőbb államhatalmi szerv, azaz az Országgyűlés alkotja törvényt, melyet a látszólagos hatalommal rendelkező államfő ír alá, s hirdet ki. Rendeletet azonban csak az államigazgatási szervek hoznak.

A jogforrási hierarchia csúcsán tehát az Országgyűlés pártképviselőkből álló alsóháza van. Az idegen jogrendben kiemelkedő helyet foglal el a 2011. április 25-én elfogadott Magyarország Alaptörvénye, amely a tételes jogrend legfelsőbb szintű jogszabálya. Tartalmazza az állami berendezkedésre, az állami szervek hatáskörére, működésére vonatkozó alapvető szabályokat, meghatározza az állampolgári jogok és kötelezettségek, valamint az emberi jogok szabályait. Ennek megváltoztatásához 2/3 kell, pedig nem biztos, hogy a többségnek van mindig igaza! Preambulumában – *amelyet Nemzeti hitvallásnak nevez* – szerepel a történeti alkotmány, mely felfüggesztését nem ismeri el. Sőt, tiszteletben tartja „**történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és nemzeti egységét**”, de nem határozza meg pontosan a történeti alkotmány vívmányait, s nem szól a korona közjogi szerepéről és a jogfolytonosság helyreállításáról sem. Vajon miért?

Ezzel szemben a Szentkoronás jogrend jellemzői:

A hatalmi ágak: törvényhozó – végrehajtó – igazságszolgáltató elválasztása **tartalmi**, mert az alsóházat csak a szavazók, a felsőházat az uralkodó/államfő nevezi ki. Nem ellensúly nélküli Országgyűlés, mert eleve két házból áll, s tagjai elsősorban nem a pártfegyelem, hanem a képviselők lelkiismerete alapján döntenek. Az ellenőrző szervek, vagy annak vezetőinek

választása is kettéválik az államfő és a két ház jelöltjei között. Nem választható meg a médiabutítás eszközével befolyásolt képviselő és a választott végrehajtó hatalom: **felelős kormányként** válik el a törvényhozástól. Nem csak formailag működik a hatalommegosztás elve, hanem tartalmilag is. A kormányt és a rendeleteket a vármegyei **alispán ellenőrzi**, s törvény vagy alkotmányellenesség esetén feliratot küld a királynak/államfőnek, aki komoly normaszegés esetén felmenti a miniszterelnököt és mást nevez ki helyette! A törvényhozásban a két ház döntését még a királynak/ államfőnek is támogatnia, ill. aláírnia és kihirdetnie kell.

A jogrend főbb jellemzői

- ez nem kontinentális rendszer, nem európai, **hanem magyar!**
- *valódi népképviselők* és a szokásjog kiemelkedő szerepe
- jogforrások rangsora szerint az ősi időktől kialakult szokásjogi alkotmány s a vele azonos értékrendű törvények, oklevelek nem hagyhatóak figyelmen kívül, mert csak azt lehet megváltoztatni őseink bevált joghagyományából, ami elavult, vagy hibás!
- nem lehet a szokás és törvény között semmiféle normaellentét

A jogforrási hierarchia

A rangsorban alacsonyabb szinten álló jogszabály nem lehet tartalmilag ellentétes a magasabb szinten álló joggal, szokással. S ha mégis, akkor a végrehajtó hatalom rendeletét a vármegyei alispán, a hibás törvényt pedig a felsőház, vagy a király/államfő fellépése akadályozza meg.

A legfelsőbb államhatalmi szerv, azaz az Országgyűlés mellérendelésében áll a király/államfő személyével, s a teljes szuverenitást a Szentkoronában rejlő igazságos jogrend birtokolja. Így a jogforrási hierarchia csúcán nem az Országgyűlés két háza áll, nem is az uralkodó, hanem a Szentkorona (*valójában a teljes nemzet!*), s a nevében hozzák meg a törvényeket! A jogrendben kiemelkedő helyet foglalnak el a kiérlelt szokásjogok, az eddig elfogadott alap/sarkalatos törvények. De a tételes jogrend legfelsőbb szintű szabályozása nem leírt és így megmerevedő norma, hanem a rugalmasan változó szokásjogok rendje, amely megőrizte az állami berendezkedésre, az állami szervek hatáskörére, működésére vonatkozó legalapvetőbb szabályokat, továbbá meghatározza az állampolgári jogok és kötelezettségek, valamint az emberi jogok legalapvetőbb alapelveit, s szabályait. Utóbbiak megváltoztatásához történelmi idők kellene, de történelmi alkotmányunk vívmányait azonban csak akkor lehet változtatni (*a szokásjogi rend szerint!*), ha az nem jelent veszélyt a nemzetre, s a jövő nemzedékeinek érdekeire és a létfenntartására sem!

A történelmi alkotmány vívmányai, vagy értékelvű alapelvek:

1. hatalom átruházás és megosztás
2. az önrendelkezés, szuverenitás és a mellérendelés
3. az egyenlő szabadság
4. Jogkiterjesztés és a jogok - kötelezettsége egyensúlyának elve
5. önkormányzatiság
6. jogfolytonosság és szerves jogfejlődés
7. ellenállási jog és kötelezettség

(Ezen elveket is áthatja *a jogtalanság, jogot nem alapít és az állam működési felelősségének* elve, s kiegészíti a **korona**, a **demokratikus** és a **misztikus** elv.)

Az **alkotmány** a magyar közjogi gondolkodásban egy tág fogalom: *a kultúra, szokásjog, alaptörvények folyamatos fejlődése.*

Az alaptörvény és alkotmány nem szinonim fogalmak, viszonyuk a rész és az egész viszonya. Az alaptörvény tehát csak része, bár fontos része az egésznek: a magyar történeti alkotmánynak. (A dolgot bonyolítja, hogy az alkotmány nem olvad bele a jogrendbe, hanem alapjaként, annak elveit és szellemiségét határozza meg, s így hosszabbtávú biztonságot ad.)

Alkotmányunk központi eleme a Szent Korona, mint tárgy és a Szentkorona, mint - állameszme vagy koronaeszme -, utóbbi tartalma komolyabb az európai párhuzamoknál. Ebben a szokásjogi koronaeszmeben érezhető bizonyos szerény európai hatás, de több az ősi sajátossága. Magába olvaszt népszuverenitást és királyi szuverenitást, s a korona elvont – az ég és föld közötti kapcsolódás – tárgyiasult szimbolikáját. Megosztja, s mégis egységbe foglalja a főhatalom rendszerét, s az igazságos jog képviselője és megtartója, hiszen a nemzet jogainak és kötelezettségeink egyensúlyát, állandóságát adja. Szerintem állameszménk tartalmaz két nagyon fontos elvet, amelyek 1944. óta nem érvényesülhetnek, pedig a két legigazságosabb természetjogi alapvetésünk.

Ezek: **1. A felelősség elve** (állampolgár, állam, hatalomgyakorlók felelőssége is!)

2. A jogtalanság jogot nem alapít elve.

Ezen két elv az, – amely megalapozza a törvények és szokásjogok harmóniáját –, tehát áthatja valamennyi alkotmányos alapelvünket. **A jogtalanság jogot nem alapít** elvét, nem kell különösebben magyarázni, hiszen könnyen átlátható és megérthető a logikája.

A másik elvben az államalkotó akarat jelenik meg. Az **állam: a nemzet életét szolgáló intézményrendszer, de egyúttal felelősségre vonható felelősségre is!**

Ennek az a magyarázata, hogy a nemzet, mint az élő, szerves emberi közösség az alanya, de egyúttal az **értékelvi meghatározója is a társadalmi cselekvésnek**. Az államalkotó akarat, egy értékelvi célra irányul - **azaz a tagjainak érdekeit képviselő állam létrehozására** -, s ezért került a Szentkorona eszmébe a felelősségre vonás, pontosabban az ellenállás joga. Első írott formája előtt már sok-sok évszázaddal jogszokás lehetett, hiszen már a **vérszerződésből** is levezethető. Hogy könnyen átlátható legyen e természetjogi elem fontossága, nézzük át az **ezzel szemben álló**, jogpozitivistá, ún. európai, chartális alkotmányok (*dicstelen*) szerepét. Azokban **az emberi jogok** az állam „önmegtartóztatásától” függenek, tehát ott a nemzettől teljesen elidegenedett **állam a társadalmi cselekvés közvetlen alanya**. A jelenlegi chartális jogi megoldásnak - **a szankciónélküliség mellett** -, óriási hiányossága az, hogy egyes, igen értékes jogelvek megemlézése ellenére: **nem az állam szolgálja a közösséget, hanem fordítva: az emberi és közösségi élet szolgálja az államot!**

A régi magyar alkotmányosságban éppen az iratlanul működő **szokásjog** volt az, – **amely egyébként ugyanolyan erejű forrása volt a jogoknak, mint a törvény** – amely annak merevségét, esetleges hibáit kiküszöbölhette. Egyébként a brit alkotmányjog eldöntötte már, hogy a szokás képes betölteni a törvény szerepét is. Ha Angliában ez lehetséges ma is, akkor nálunk is megoldható lenne, hiszen beváltan működött 1944-ig. A magyar minta, ahol a törvények és a szokásjog harmóniája megvolt, egy jól bevált és működő rendszert mutatott fel. Talán éppen ezért nem lehet ma még beszélni sem róla az agymosásra szakosodott médiában. A szerves jogfejlődés követelménye persze nem hagyhatja figyelmen kívül 1956 és a közben eltelt időszak népképviselési és jogi megoldásainak a tapasztalatát, csak azokat igazságosság és alkotmányossági szempontjából kell megrostálnunk.

Alapelvek

Nézzük, hogy a magyar közjogi irodalomban, milyen elveket emel ki az utóbbi idők szerzője?
Dr. Endrey Antal: A királyi, a közösségi és keresztény elvet hangsúlyozta!

1./Én a királyi elvből a *korona szerepét* emelem ki, hiszen a korona nem csak tárgy, hanem a nemzet: mint személy, sőt jogalany, de jogalkotó és minden jog forrása is. Egyúttal a nemzet és az uralkodó harmonikus egybefoglalása és mindezek felül az országnak és a földnek is tulajdonosa, sőt maga az egyedül tökéletes **állameszme**, amely sajnos tökéletesen nem valósult meg még soha. **De nálunk nem a király személye volt fontos, hanem a korona, mint bonyolult személyiségű állameszme**, amely foglalata az állam fölötti, tehát az államot is korlátozó igazságos és méltányos jognak. Ezért a **Szentkorona: alkotmányunk is!**

2./A közösségi elvből, a manapság „*demokratikusnak*” nevezett **közbizalmi részt** tartom erősebbnek. Közösség választ államfőt, jogaik világosan elválnak, de ki is egészítik egymást.

3./ A keresztény elvből a *misztikus elemet* emelném ki, hiszen a koronát titokzatos testnek tekinti, hasonlóan az egyházhoz, amely Jézusnak (*az egyház fejének*) a misztikus teste.

A továbbiakhoz tisztázzunk ismét, néhány sűrűn használt fogalmat!

Mi a LEGITIMITÁS? (Általánosságban ugyanis a jog és törvény uralmát értjük alatta.)

Legitim a rendszer ha, a főhatalom birtokosai a történeti alkotmány által pontosan meghatározott módon nyerik el hatalmukat. Mindez a közáltali elfogadottság szerint ítélt meg, de a legitimitásnak fontos forrása a hatalom folyamatossága, azaz a szerves történetiség is. Egy komoly joghagyománnyal és bevált történeti alkotmánnyal bíró országban tehát a legitimitásnak nélkülözhetetlen alapeleme a közjogi folytonosság!

Másik idegen szó a **SZUVERENITÁS**: egy kétségbevonhatatlan jogosultság a hatalom megszerzése, megtartása, valamint befolyásmentes gyakorlására. A magyar modellől eltérő, két leggyakoribb megvalósulási formája a népszuverenitás és az uralkodói szuverenitás. Az utóbbi esetében az uralkodó vagy abszolutista módon magántulajdonként kezeli az emberi és fizikai erőforrásokat, vagy megosztja hatalmát egy hozzá hű elittel. Ez esetben az uralkodót csak az isteni törvények – *tehát a természetjog* – korlátozhatja.

A másik minta az, amikor a nép szuverén, és a hatalmat részben vagy egészben a képviselőire bízza! Mivel a nép nem követi a politika rezdüléseit, abban bízik, hogy a képviselők nem élnek vissza a rájuk testált hatalommal, s a nép érdeke lesz a döntő, a választó érdekei érvényesítésére használják fel a hatalmat! Sajnos így is létre jöhet az egyeduralom, illetve a diktatúra, s erre a XX. század erőszakos és vérgőzös diktatúrái (*sajnos*) igen kitűnő példák.

Ma e két szuverenitásforma uralja a világot, s a magyar modelltől – *amely az alá-fölérendelés helyett a mellérendelést helyezi a középpontba* – hallani se akar a hatalmi elit. Abban ugyanis: sem az uralkodó osztály, sem a nép nem teljesen szuverén, hanem a fölöttük álló Szent Korona – *mint élő (a szabadelvűek szerint jogi) személy* – válik a szuverenitás hordozójává. Így, az államot korlátozó igazságos jogelvek gyűjteménye – *pontosabban annak történelmileg kikristályosodott formája* – tehát **az alkotmány válik a teljes főhatalom irányítójává**. Ez tehát az igazi joguralom, mert a napi politikai csatáknak nincs alávetve a jog, csak az (*isteni*) erkölcsnek és igazságnak! Nem függvénye sem többségnek, sem kisebbségnek, s főleg nem a részérdeket képviselő pártakatnak, de még a pártokat mozgató pénz-lobbinak sem!

Mivel a korona képletesen a Magyar Állam is, így csak maga lehet a szuverén!

Werböczy szerint a nemzet a Szent Koronának adja át a szuverenitást, s a maga választotta uralkodónak - csak a koronázás aktusával juttat belőle. Az uralkodó esküvel biztosítja a joghagyományt, s a jog és esküszegés esetén megvalósítható ellenállási jog és kötelezettség lesz a hatalom valóságosan létező ellensúlya.

A Korona bonyolult személyisége, e logikával öröködik a hatalom valódi megosztásán.

Nézzük mi is az a Szentkorona-tan?

Nem a Szent Koronára – *mint tárgyra* – vonatkozó különböző információk összessége, hanem Magyarország ősi íratlan és írott elemekből álló történelmi alkotmányának **elvrendszer**e. Olyan alkotmányosság ez, amely a történelem folyamán a társadalmi-gazdasági fejlődésnek megfelelően formálódott, de lényege mindig megmaradt, csak az intézményei fejlődtek a szükségletek szerint. Állandó vonásai, amelyek az egyes korokban szinte sohase voltak tételesen leírva illetve kimondva, de szokásjogi úton mindig érvényesültek. A magyar társadalom mindig érvényre akarta azokat juttatni, hiszen az **igazságosság és a valódi, erkölcsös szabadság hatja át a Szentkorona-tan vagy állameszme minden gondolatát.**

A Szentkorona-tan tehát annak a fejlődésnek a tükré, amelyet a magyarság a szkíta ősi állami lététől, az 1956-os joghelyreállító szabadságharcáig az alulról jövő, elemi erejű népképviselőt kívánalmaként hordoz a génjeiben, s minden agyimosás ellenére az igazságosság és szabadság utáni vágyunkban (*manapság sajnos csak a sóhajtásainkban*) jelentkeznek még ma is.

Az általam kiemelt értékelvű alapelvek részletesebb leírása:

1. hatalom átruházás és megosztás
2. az önrendelkezés, szuverenitás és a mellérendelés.
3. az egyenlő szabadság
4. Jogkiterjesztés és a jogok - kötelezettsége egyensúlyának elve
5. önkormányzatiság
6. jogfolytonosság és szerves jogfejlődés
7. ellenállási kötelezettség és jog

(Amint az elején írtam: ezen elveket is áthatja **a jogtalanság, jogot nem alapít és az állam működési felelősségének** elve, s kiegészíti a **korona, a demokratikus és a misztikus** elv.)

1./ Hatalom átruházás és megosztás közmegegyezése (demokratikusnak is mondható elve).

A nemzet a „népszuverenitást” – *tehát a főhatalom befolyás nélküli gyakorlását* – átadta a Szent Koronának. Nem az uralkodó személynek vagy elitnek adta át, hanem a koronának, amely nem tárgy, hanem személy, sőt minden jog forrása is. Ezzel alkotmányosságunk a **nemzet – korona - uralkodó** hármasságára épül, amely a hatalomgyakorlás megosztottságát és a „felek” mellérendelését adja, valamint **a magánérdek visszaszorítását a közjó** szolgálata **érdekében**. Az uralkodó (*személy vagy elit*) nem dönthet a nemzet megkérdezése nélkül, de a nemzet sem hozhatott törvényt az uralkodó szentesítése, jóváhagyása nélkül.

A hatalomnak ez az együttes gyakorlása tükröződik abban is, hogy a koronának van országa, s neki van címere is. Nem a királynak van tehát országa és népe, mint a nyugati államokban, hanem a korona országának van választott, koronázott, az alkotmányra esküt tett uralkodója. Nálunk a király hatalma nem isteni eredetű és nem is korlátlan, mert az ősi alkotmányosság korlátai között kell uralkodni. Ez a természetjog, amely viszont isteni eredetű! Az uralkodó nálunk – *szemben az akkori „fejlett” államokkal* –, nem örökléssel, hanem a nemzet általi

megválasztásával nyeri el a tisztséget. Szent István királyunk - miután fia meghalt -, előre látta a várható trónviszályt, s a Boldogasszonynak – Magyarország Patrónájának ajánlotta fel a Szent Koronát, s ezzel együtt felajánlotta a Szentkorona tagjait is. Azóta van nekünk égi és földi királynénk, **tehát soha nem voltunk királynélküli királyság!** *(bárhogy is gúnyolódznak ezen a hazai és a nyugati liberálisok ma, s a két világháború között!)*

2./ Az önrendelkezés, szuverenitás és a mellérendelés elve.

Az alapvető önrendelkezési jog az államalkotó magyar nemzetnél már több száz éve az alkotmányosság tagadhatatlan része, amelyet a nemzetközi jog csak az ENSZ Közgyűlés XXI. ülésén, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányában rögzített: „A népek szabadon határozzák meg politikai rendszerüket és szabadon biztosítják gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődésüket.” A hagyományos alkotmányosságunk szerint a szuverén soha nem lehet a király, a befolyásolható nép, vagy a pénzoligarchia, hanem csak a nemzet, amely e szuverenitását a Szentkorona eszmébe foglalt és joguralmi államban testesíti meg. Soha nem szabad feladni ezt az önrendelkezést, amely az igazságos világunk alapfeltétele, s ezt mi magyarok a saját önrendelkezésünknek és hazánk szuverenitásának megőrzésével, vagy jelenleg annak a visszavételével valósíthatunk meg. Az önszerveződő nemzetünk képes csak erre a visszavételre, s így a nemzet fogalma igen fontos a számunkra, s ezért ezzel a későbbiekben még külön is foglalkozom. Az említett ENSZ határozat I. RÉSZ 1. cikke azt is kimondja, hogy: „Minden népnek joga van az önrendelkezésre.” Tehát azt tőlünk sem tagadhatja meg senki Európában, egyébként az Izlandiak is erre hivatkozhattak 2011-ben.

A mellérendelő hagyománnyal rendelkező magyarság csak vész helyzetben, vagy a háborúban ismerte el maga fölött a személyi hatalmat. Az egyenlő szabadság elvéből is következően az uralkodó – *aki a végrehajtó hatalom feje* –, csak első volt az egyenlők között, hiszen bár a Szent Korona feje volt, de csak a Szentkorona többi tagjával együtt alkotta a korona egész testét. **A hűség tehát az őseinknél nem az uralkodónak, hanem a Szent Koronának szólt.** Ez a mellérendelés azonban egész Európában egyedülálló módon valósult meg nálunk. A koronának átadott szuverenitással nem mondott le az önrendelkezéséről a nemzet, csak a természetjog könnyen átlátható igazságait emelte maga fölé védőernyőként, az erkölcsös és íratlan szokásjogban és írott törvényekben: ***de örökérvényű alkotmányként tette.*** *(ezt tagadták meg és hamisították helyette egy ál-alkotmányt 1949-ben, majd 1989-ben, s 2011-ben is?)*

A korona szuverenitását, közjogi személyiségét sem vonhatják kétségbe semmiféle álságos vagy valós népszuverenitás alapján, hiszen a Szentkorona állameszme tagjai voltak az őseink és azok lesznek az utódaink is. ***Így az ősök és az utódok helyett a mai nemzedéknek nincs joga, de nem is lenne célszerű döntenie, s ezzel megtagadni elődeink akaratát és utódaink jogát az igazságos állameszméhez, a Szentkoronához!*** Mert a Szent Koronához és annak eszmei szuverenitásához való viszonyát sem a király, sem a nemzet nem határozhatja meg!

3./ Az egyenlő szabadság elve (amely nemzeti függetlenség vágyában is megjelenik, mint közösségi elv, de az egy és ugyanazon szabadság szintén egyedülálló jelenség volt Európában, amelynek tökéletes védelmét csak az alkotmányosság közjogi centruma: a Szentkorona adhatja. Ez a közjogi személy azonban nem egy egyszerű koronázási ékszer és nem is csak egy ahhoz fűződő elvonatkoztatott fogalom. Ez egy misztikus-rejtélyes, de eleven valóság, amit csak a magyarság keleti gyökereivel, valamint - *s ez a legfontosabb* -, *ősnépi mivoltával*** lehet magyarázni. A nyugati elmék közül csak a legcsiszoltabbak érthetik meg ennek mélységét és jelentőségét. Valószínűleg a legelső jogalkotó népek ősei lehetünk, hiszen**

örök szabadság szelleme hatja át a személy jogait, s a közösségben megélhető jogot: **az államalkotás és a befolyásmentes szövetségkötés jogát is**. E miatt nem gyarmatosított a magyarság soha, s nem alkalmaztunk soha más jogrendet az esetleg legyőzöttek számára sem.

4./ Jogkiterjesztés és a jogok - kötelezettsége egyensúlyának elve

Nem voltak romboló eszméink, vérgőzös forradalmaink, gyarmatosításaink, s nem alkalmaztunk sorozatgyilkolásra alkalmas eszközt soha a legyőzöttek kiirtására. Helyette joghelyreállító szabadságharcokat vívtunk, vagy közjogi küzdelmeket folytatunk. A magyar nemesség úgy emelte be a polgárságot és a parasztságot az alkotmányos jogokba, hogy a saját jogait kiterjesztette rájuk. 1848-ban a nemesség – *egyedülálló módon* – felszámolta önön adómentességét, letette kiváltságait, s az alkotmány bátyái közé, tehát maga mellé emelte az ország minden rendű, rangú lakóját: rácot, tótot, oláht, ruszint, stb. Ennek a fényében látható, és 2004. dec. 5-e bizonyítja is, hogy milyen *kicsiny ma az erkölcsi nemeseink száma*.

A **jogkiterjesztés elve** tehát nem önérdeket szolgál, hanem közjóért munkálkodik. Úgy ahogy csak a közjót szolgálók lehettek érdemesek, nyerhettek jutalmat (birtokjogot) a Szent Koronától. A birtokjog azonban nem csak jogokat, hanem súlyos kötelezettségeket is jelentett. Az igazságos alkotmányosság ugyanis nem az osztályellentéteket hirdette, hanem azt, hogy akinek több joga (pl. birtoka, tudása, lehetősége) van, annak a **kötelezettsége is ezzel arányos!** A magyarság értékteremtő világában az elképzelhetetlen volt, amit ma az érdemtelenül meggazdagodott hazai és külföldi kapitalisták művelnek, mert nálunk az egyéni érdek csak a második lehetett a közérdek után. Ezt azonban minden eszközzel próbálják irtani.

5./ Önkormányzatiság elve.

Az 1486. évi királyi dekrétum 60. törvénycikke kimondja, hogy az alispán nem a király előtt tesz esküt, mint a főispán, hanem a vármegyei közgyűlés előtt. Ezzel Mátyás megerősítette a köznemesség vármegyei hatalmát, de gyengítette a *saját* királyi hatalmát a Korona javára. A végrehajtó hatalom ellenőrzésének és a hatalommegosztásnak ez lett később a legerősebb bátyája, s *a vármegyei önkormányzatiságnak így lett kiemelkedő jelentősége a központosító hatalommal szemben*, s ezzel megszületett egy másik hatalmi ellensúly. A Duna jegén 1458. január 24-én választott királynak, – *mai kifejezéssel élve*: nagy felhatalmazása volt – de a hatalommal élő, s nem visszaélő Mátyás minden javaslatát tárgyalta az országgyűlés. Így nem kényszerített a köznemességre semmit. A végrehajtó hatalom az önkormányzati vármegyével, a központi hatalom/király jogköre pedig, az Országgyűlés törvénykező jogával lett szűkítve.

6./Jogfolytonosság és szerves jogfejlődés elve.

Minden „jogszabály” és egyezmény eleve illegitim és semmis, amit nem az arra hivatott és az alkotmányos elvek figyelembevételével megalakult szervek hoznak, vagy kötnek. Csak szerves jogfejlődés nyomán módosulhat meg a magyar alkotmányosság, s csak a bevált jogi elemek gazdagíthatják a magyar közjogi rendszert. 1947-ben Altöttingben, az akkor legitim magyar országgyűlés két házának együttes ülése kimondta: **a magyar alkotmány a Szent Korona!** Mivel azonban azóta sem ült össze megszállás nélküli időszakban – *hiszen jelenleg is pénzügyi megszállás alatt vagyunk* –, s nem tudott legitim döntéseket hozni az ország hagyományos jogrendjéhez ragaszkodó nemzetgyűlés vagy országgyűlés, így a jogfolytonosság helyreállítása nélkül csak: illegitim és hatalombitorló államszervezetről, s **idegen eredetű intézményrendszeréről beszélhetünk. Sajnos nem beszélünk sem alkotmányos**, sem jogfolytonos államról, hiszen a jelenlegi (*de jure*) messze nem az! Azt viszont elismerem, hogy *de facto* legitimitása mégis van az államnak, hiszen a társadalom - *a médiabefolyásolás miatt* -, rendre azt hiszi, hogy az államnak létezik, az un. **de jure** legitimitása is, így ebben a megtévesztett állapotban nem lép fel a hatalom bitorlóival szemben. Ez a megtévesztésen alapuló (*de facto*) legitimitás azonban nem változtat, a *de jure*

törvénytelen helyzetben, sőt az új alkotmányról való nyilatkozatok – *a hatalomtól független nemzetgyűlés összehívása nélkül* –, csak a megtevesztés tovább görgetése és a szokásos „látszat legitimizáció”!

7./ Jus resistendi, az ellenállási jog és főleg kötelezettség elve.

A szerzett jogokhoz való ragaszkodás jellemezte a magyarságot 1956-ig. Az „agymosás” miatt azonban megfeledkezett arról, hogy a **jogainak egyetlen biztosítéka az ősi alkotmány. Amely azonban nem papír, hanem életmód, erkölcs, szokás és joghagyomány, amely nem cserélhető, mert abban rejlik nemzedékek kicsiszolt akarata, tudása, kiküzdött joga és az eljövendő nemzedékek lehetőségei is.** Helyettük – *sem a régi nemzet, sem az eljövendő nemzet tagjai helyett* –, senki sem dönthet napi politikai érdekből, s a vitathatatlan örök igazságokat sem lehet pártpolitikai érdekek szintjére züllesztetni, s így az alkotmányt más törvény (*pl. az 1949. évi XX.*) nem helyettesítheti, de más módon sem lehet az örök érvényű alkotmányosságunkat kijátszani! Ma az Alkotmánybíróság sem biztosíték, hiszen tagjait a politikum választja többségi elven és párthűség alapján. Olyan személyek is ülnek ott, akik a bolsevik diktatúra gondolkodói és kiszolgálói voltak. Lehet-e tőlük valóban pártfüggetlen és valóban nemzetpolitikai döntéseket elvárni? E „jogtudósok” a legalapvetőbb közjogi köteleységüket sem hajlandók teljesíteni. A saját közjogunkban 1989-ig ismeretlen elem volt az AB, s annak tagjai – *szándékosan vagy véletlenül* – nem ismerték fel sem jogfolytonosság, sem a jogpozitivizmus és természetjog összefésülésének szükségességét, hanem az idegen jogelvek primátusát hirdették, s hirdetik ma is. Fel sem fogják: a nemzet jogérzéke nem tudományos elemzés kérdése csak, hanem a génjeinkbe kódolt igazságérzet, amely csalhatatlanul szembeszáll azzal, amit nem jognak, hanem jogtalanságnak, amit nem törvénynek, hanem méltánytalanságnak érez. **Az igazi AB tehát: a nép igazságérzete!**

Nézzük azonban mit ír az ellenállásról az általam/általunk leírt Nemzetvédő Alaptörvény V-12-es szövege, amely a Magyarok Szövetsége honlapján is megtalálható az interneten:

ELLENÁLLÁSI KÖTELEZETTSÉG és JOG

121.§

(1) A magyar nemzet ősi hagyománya alapján, ha bármelyik választott képviselőnk, képviselőink testületei, vagy maga az Országgyűlés tesz hazánk történeti alkotmánya, alaptörvénye vagy a nemzet érdeke ellen, örök időkre szabadságunkban áll annak ellenszegülni és ellent mondani anélkül, hogy jogsértést követnénk el.

(2) A Magyar Nemzetest minden tagjának az 1222-ben kibocsátott *Aranybulla* szerint: *"...szabad (...) a hűtlenség minden vádja nélkül ellentállni és ellentmondani."*a törvénytelen hatalommal szemben. A törvénytelen hatalommal szembeni ellenállás e jogával élt a Magyar Nemzet a 18. század első évtizedében, II. Rákóczi Ferenc szabadságharcában, 1848-49-ben, s végezetül 1956-ban.

A Magyar Nemzet sorsát 1990 óta irányító politikusok – pártállástól függetlenül – valamennyien szándékosan vagy gondatlanul a romlás felé vitték az országot, és alságos népszavaztatással, választási csalásokkal bekényszerítették Hazánkat az Európai Unióba, ami a Nemzet érdekeinek végkiárusításával egyenlő.

(3) A Joghelyreállító Nemzetgyűlés ezek után köteletségének tartja, hogy a „Nemzetvédő Alaptörvény” elfogadásával egy idegen jogrend elleni ellenállásra szólítsa fel a Nemzetest minden tagját. **Alkotmányjogi, jogos védelemre hívunk mindenkit!** _____

A magyar közjogi felfogás szerint ugyanis, a hagyományos magyar jogrend felforgatását célzó erőszak (pl. a pénzügyi vagy katonai megszállás), nem lehet jogos, de az illegitim hatalom elleni szabadságharc mindig az!

Mert az igaz jog nem köteles meghátrálni a hamis jogtalanság erőszakosságával szemben, hiszen a jogtalanság, jogot nem alapít!

Záradék: "Amennyiben a hatalmon levők (köztársasági elnök, alkotmánybíróság, kormány, országgyűlési képviselők, parlamenti pártok választott tisztségviselői) nem ismerik el a hagyományos magyar alkotmányosságot, nem indítják el a jogfolytonosság helyreállításának valódi folyamatát: akkor kizáratnak a Szent Korona testéből (ami azt is jelenti, hogy: megfosztatnak hatalmuktól, javaiktól, jogaiktól) és a nemzet maga ül alkotmányozó Szert."

Eddig a javasolt alaptörvényi szöveg, amely minden szempontból és kifogástalanul a történeti alkotmányt tekinti alapjának. De most vizsgáljuk meg, hogy a fentiek logikáját a jelenlegi állam, illetve azok vezető politikusai mennyire teszik magukévá. Ellenőrizzük le, hogy a szövegben szereplő: „**Alkotmányjogi, jogos védelemre hívunk mindenkit!**” felszólításnak van-e valóban a mai idegen jogrendben is alapja, s az mennyiben tér el az általam/általunk írt elképzelésekkel. Ismét idézek Ablonczy Bálint könyvéből, de ezúttal Gulyás Gergely szavait: „A Szájer József által említett „ellenállási záradék” nemcsak feljogosít, kötelezettségévé teszi mindenkinek a hatalom kizárólagosságára törekvő személy vagy csoportok elleni fellépést...kényszer alkalmazására csak az állam jogosult. Első pillantásra akár belső ellentmondásnak is lehetne minősíteni e két rendelkezést, de a gyakorlatban a hatalom erőszakos megszerzésére vagy birtoklására irányuló törekvés egyfajta **alkotmányos jogos védelmi helyzetet** eredményez, és ilyen esetben gyakorlatilag az állami erőszakhatalmat pótlandó vagy segítő – van lehetőség a demokratikus jogrend bárki általi védelmére.....ez semmiképpen nem teremt jogalapot a választásokon kisebbségben maradt politikai erők erőszakos fellépésére.....Ez a büntetőjogban büntethetőséget kiváltó ok, tehát azt jelenti, hogy hiába valósít meg valaki tényállászerűen egy bűncselekményt....nem büntethető. Ebben a helyzetben tehát egyedi kivételként elfogadjuk, hogy az állam erőszak-monopóliuma visszaszáll az egyénre. (Az alkotmány nyomában. 65.oldal)

Mivel Gulyás Gergelyt kitűnő jogásznak tartom a jogi karok agymosó tevékenysége ellenére is, ráadásul az álláspontja azonos az enyémmel, így örömmel adtam helyt a gondolatainak.

(Ha ez idáig nehézkesen is írtam a magyar alkotmányosság lényegi elemeiről, s túlzottan elméleti és elemző volt a szöveg, ami talán még a könnyen-érthetőség rovására is ment, de most idézem az Alkotmányossági Műhely 2003-as anyagát, amelyet apróbb módosításokkal, egyszerűsítésekkel közlök, remélve a szerzők – különösen Fáy Árpád - megértését is.)

Az akkoriban működő Alkotmányossági Józsolgálati Testület kidolgozott egy 26 pontból álló anyagot, amelyet 19 pontra tömörítettem. Az evidencia szó jelentése a kézenfekvő vagy magától érthetően egyértelmű és bizonyítást nem igénylő.

ALKOTMÁNYOS EVIDENCIÁK

1. A magyar történeti alkotmány a nemzet államalkotó, legalább ezer éve fennálló államára vonatkozó és a szokásjogokkal együtt csiszolódott akaratát fejezi ki.

2. Ezen ősi alkotmány a Szentkorona intézményéről semmilyen módon el nem választható.

3. A magyar alkotmány nem szüntethető meg, nem függeszthető fel, legfeljebb agresszióval, mely ellen joga és kötelessége a nemzet minden tagjának hűtlenség vádja nélkül fellépni.

4. A magyar föld nem tőke, hanem megújuló természeti erőforrás, melynek végső tulajdonosa a Szent Korona. Valójában nemzeti köztulajdon, melyen érdemmel lehet birtokjogot szerezni.

5. Hatalmi fölény alkotmányt nem írhat, nem módosíthat.

6. Törvénysértés jogot nem alapíthat.

7. A magyar alkotmányosság lényegi elemei: a Szentkorona szuverenitása, közjogi személyisége, valamint intézményei.

8. Az alkotmányt elismerő alaptörvények, sarkalatos törvények, törvények, állami rendeletek stb. alakítják ki azt a konkrét intézményrendszert, amely az adott korban, adott körülmények között lehetővé teszik az alkotmányos közéletet, államot, az alkotmányos igazságok, értékek, elvek általános tiszteletét, meghívatozását.

9. A mindenkori magyar kormány az alkotmányos rendet, evidenciákat semmilyen okkal, vagy hivatkozással nem sértheti meg, mivel ez a Szentkorona (az alkotmányos alapértékek) sérelmét jelenti.

10. Az állam feladata a nemzet közösségében az emberi szabadságot kiteljesítő életvitelhez szükséges feltételek garantálása. Az államon ez, számon is kérhető.

11. Az államnak biztosítania kell a természeti erőforrásokhoz való monopolprofittól mentes, uzsora nélküli hozzáférhetőséget, a pénzrendszer és bármely más közintézmény vonatkozásában is, mind ma, mind az ezután következő nemzedékeket számára.

12. Az ember eredendően, lényegénél fogva szabadságra született, amelyet teljességében egy nemzet közösségében élhet meg, ami politikai közösség, s szövetség (tehát nemzet) is egyben.

13. Az emberi szabadság érvényesítésének eszközrendszere a jog, a gazdaság, az államigazgatás, s ezek semmilyen módon nem fordulhatnak az ember és a közösség ellen.

14. Az emberi gondolkodás, alkotás minden elérhető és megvalósítható vívmányát, elemző képességét fel kell használni az alkotmányos értékek védelmére és hasznára.

15. A népakaratból politikai hatalomhoz, cselekvési lehetőséghez jutott képviselőnek kötelessége az alkotmányos rend betartása és betartatása, amelynek megszegése esetén felelősségre is vonhatók.

16. Nemcsak a fegyveres, hanem a szabályozási eszközökkel elkövetett (genocídium), szisztematikus népirtás is elfogadhatatlan és üldözendő.

17. A hatalmi ágak feltétlenül megosztandók, nem monopolizálhatók, nem kapcsolhatók össze. ***A megosztásnak azonban nem formainak, hanem tartalmának kell lennie.***

18. Alkotmányunk jogfolytonosságát egy külön e célra választott nemzetgyűlésnek kell helyreállítania, s gondoskodnia kell a szerves alkotmányfejlődés biztonságáról is.

19. MINDEZEKBŐL KÖVETKEZŐEN előbb az alkotmány, utána az uniós csatlakozás!
(Az alkotmány, illetve az alkotmányos evidenciák megsértőit – akár hatalmi tényezők, akár polgárok, akár huzamosabban itt tartózkodó vendégek – hűtlenségi vád alá kell helyezni!)

Országjáró előadásaim során sokszor teszik fel a kérdést hallgatóim, hogy: miképpen kellene visszazerezni azt a történeti alkotmányt, amelynek vívmányairól már a 2011-04-25-én született „Magyarország Alaptörvénye” is említést tesz? Két kiváló közjogászt szoktam ilyenkor idézni, az első mondat Molnár Kálmán egyetemi tanártól származik 1931-ből: „...**ha a nemzet tagjai annyira magukénak tekintik alkotmányukat, hogy annak megvédése érdekében szenvedni, magukat feláldozni készek, akkor az alkotmány biztosítva van.**” M.K. Ezen állítás igazságát bizonyítják a Bocskaytól és Rákóczitól - az *örvidéki Lajta-bánságot* védelmező - Prónay Pál és Héjjas Iván nevével fémjelzett nyugat-magyarországi szabadságharcig terjedő korok fegyveres és közjogi harcai. Mert ne feledjük, minden szabadságharcunk alkotmányos államunk jogi vagy területi sérthetlenségéért folyt, s szinte az egész magyar történelem az alkotmányosságunkért folyó harcok története is egyben.

A második idézet Timon Ákostól való, aki „A szentkorona elmélete és a koronázás” c könyvének 1920-as kiadásának előszavában írja ezt: „**A mi ezeréves alkotmányunk nemzeti létünk legnevezetesebb megnyilvánulása, mert ebben tükröződik vissza a magyar népnek államalkotó ereje, kultúrképessége és így világtörténeti jelentősége. Nekünk ehhez a dicső múlthoz ragaszkodnunk kell utolsó leheletünkig, mert csak így kezdhetjük meg a siker reményében nemzeti és állami létünk újjászületésének nagy munkáját.**” T.Á.

Ez a két mondat hihetetlen időszerűségét pedig csak akkor fogja megérteni az írástudók árulását elkövetett magyar értelmiség jelentős része, ha elolvassa és megérti jelen dolgozatom lényegi elemeit. Ezeket az evidenciákat eddig eltitkolták, vagy lejártni igyekeztek előttünk.

A liberális „jogtudósok” leginkább Werbőczyt okolják a Szentkorona közjogi fogalmának megalkotásáért, pedig az kétségkívül egy szkíta őállami létből eredeztethető és évezredes magyar fejlődés eredménye, melyet a szokásjogunkat rendszerező országbírónk, szinte készen talált. Nézzük tehát, hogyan fejlődött ki a magyar alkotmányosság – *többnyire a szokásjogok törvénybe foglalása nélkül* –, a vérszerződéstől, az aranybullán át, s hogyan „nyugszik” e nagyszerű és modern állameszme, napjaink hamis közjogi rendszerének következtében.

Először is szögezzük le, hogy a Szent Korona nemcsak jelkép – *sőt főként nem az!* –, hanem élő test, amelyet a nemzet tagjai (így én és önök) alkotnak, hiszen mindannyian tagjai vagyunk a Szentkoronának. (*tessenek figyelni az egybe és különírás megkülönböztetésére!*)

Ezen élő test tehát azoknak az élete, akik elfogadják és megélik azt az értékrendet, amely megtartotta a nemzetet, a hazát, az igazságos jogrendet és a jogok s kötelezettségek egyensúlyát. S ezen utolsó kitételnek óriási szerepe van. Mert manapság mindenki érezheti a saját bőrén, hogy a jogok és kötelezettségek egyensúlya, vagy arányossága korántsem érvényesül a liberális gondolkodás hamissága miatt. Ma sokan vannak olyanok, akiknek csak jogaik, vagy csak kötelezettségeik vannak, de a többség sem érzékelheti ezt arányosnak, mert a kettősmérce minden szinten általánossá vált. A liberalizmus pedig nem ismeri az örök értékeket jelentő tisztán és tökéletesen jó (*abszolút jó*) fogalmát és a vele szemben álló teljességgel rossz (*abszolút rossz*) fogalmát, hanem mindent viszonylagossá (*relatív*) tesz.

A Szentkorona személyiségére épült államjogunk azonban nem ilyen, s a belőle következő jogrend igenis tiszta fogalmakkal dolgozik, ahol a jó az jó, a rossz az rossz. Agymosásunkra szakosodott ellenfeleink azonban a modernitás e téveszméjével egy poros, ósdi butasággá, idejét múlt intézménnyé minősítette le (degradálta) a Szent Koronát, s így az állameszmét – az egybeírt Szentkoronát is. Azt állítja róla, hogy csak egy rejtelmesen kifürkészhetetlen (misztikus) tárgy, amely csupán a királyok koronázási ékszere, s így egy letűnt eszköze csak.

Ám a Szent Korona, mint tárgy sem minősíthető ilyenné, de az állameszme – *a Szentkorona személyiségére épült államjogunk* – éppen a pénzügyi diktatúra jelenlegi felismerhetősége okán: még kevésbé. A Szentkorona tehát nem csak misztérium, hanem egy olyan valóság, amely ma már csak a lelkünkben él, de ott kiirthatatlanul és elnémíthatatlan erővel dörömböl, mint börtönbezárt igazság. Minden pillanatban, amikor érthetetlen számunkra a jelenlegi idegen jogrend intézményeinek döntése, vagy az adóztatásra szakosodott államunk védelmét keresve csalatkozunk a „rendszerben”, akkor mindig előtör a lelkünkbeli, s „igazságérzetnek” hívjuk. Pedig ez valójában az ősi államjog: a birodalmat gyarmatosítás nélkül építő hun-szkíta őseink igazságos államrendje, amelyben a jogok és kötelezettségek még egyensúlyban álltak. Mert ha valakinek több talentumot adott a Teremtő (*vagy materialistáknak a természet*), akkor annak bizony több kötelezettsége is volt a közösséggel szemben. Ma ez a liberalizmus előretörése miatt nem így működik, s a gátlástalan profitszerző világ ezért próbálja elhallgattatni lelkünk szavát, ezért próbálja összerosni, kiüresíteni szavainkat, fogalmainkat. Ezek közül a Szentkoronát próbálja leginkább hatástalanítani, erejét és aktuális modernitását eltagadni.

A Szent Korona miért csak, mint tárgy tért haza, s nem mint állam-és nemzeteszme?

A II. világháború után következő hidegháború alatt a magyar Szent Korona az amerikai titkos kincsárban volt elhelyezve, s az Európából való átszállítás során azt írták fel a ládára, hogy: Vigyázat! Sugárzó tárgy! 1978. január 6-án azonban megérkezett Budapestre, s az utolsó alkotmányos tényező – *Mindszenti József hercegprímás* – halála után már nem volt olyan személy, aki tiltakozzon a magát kommunistának hazudó rezsimnek történő kiszolgáltatása ellen. Pedig az a véreskezű bolsevik (*Apró Antal*) vette át, aki az 1956. október 25-i vérengzést vezényelte Pesten, a Kossuth téren, ahol több ezer fegyvertelent mészároltak le. Volt ebben valami globalista előszél annak ellenére, hogy az USA kérte: „a Szent Korona az Őt megillető helyre kerüljön”. Azt nem tudom biztosan értette-e Cyrus Vince, vagy Amerika külügyminisztériumának dolgozói közül valaki, hogy mi lett volna az „Őt megillető hely”, de most közlöm, hogy a főhatalom, ami egyúttal a közjog csúcsát is jelenti. Nem múzeumra, nem az Országházra, hanem a két világháború közötti koronaőrésre kellett volna bízni a tárgyat, de elővenni annak közjogi fogalmát és jogrendjét, mely felszámolta volna a vörös diktatúrát.

Ez persze felveti annak a kérdését is, hogy vajon a Washingtoni konszenzus megszületéséhez közeli időpontban, nem tudatos volt-e a hazaszállítása? Hiszen évekkel ezelőtt megírtam már, s ezzel lerántottam a leplet a Petőfi hamvainak hazahozatalával kapcsolatos ellentmondásokról is. Petőfi Sándor barguzini leletei - *hasonlóan a Koronához* -, azért nem 1989-ben tértek haza, hogy ne tudjon se az újratemetés, se a koronafogadás olyan erős érzelmi hatást tenni a magyar népre, hogy az pillanatok alatt nemzeté, erős, tudatos, büszke és bátor közösséggé szerveződjön. Mert egy ilyen nemzet nem tűrte volna a gazdasági kirablását, de a nyomorítóinak a büntetlenségét sem. Ez azonban nem volt érdeke sem a bankárkaszt nyugati, sem keleti kiszolgálóinak. Így kapjuk meg a választ arra is, hogy miért nem lehetett nagyobb szerepe az állítólagos rendszerváltás során a nyugatra menekült magyarság tízezreinek, illetve azok leszármazottainak az állítólagos „rendszerváltásban”. Pl. Egy Wass Albert szintű

mélymagyar politikus hazatérése alapjaiban rengette volna meg a bolsevik-globalista tengely rendszerváltó ügyeskedését.

A Szentkorona hatalmának visszaállítása – *tehát a történelmi magyar államok sorával való* – jogfolytonosság helyett azonban elmaszatoltak a szolgálatok által szervezett pártok mindent. Pedig a józanész szerint is meg kellett volna szüntetni a jogfolytonosságot a Rákosi-Kádár rendszer jogrendjével, s nem elfogadni a „legalitás” szavával bűvészkedők akaratát. Helyre lehetett és helyre kellett volna állítani a jogfolytonosságot, ezzel azután a háború után megkötött nemzetközi szerződések is érvénytelenné lettek volna. S a véreskezű bolsevikoknak kölcsönöket nyújtókat pedig lehetett volna kártérítésért perelni a nemzetközi bíróságokon. Mert a rajtunk élőködők uralmát éppen e kölcsönök hosszabbították meg. Ráadásul ma is ugyanakkor a bankárkasznak a ránk küldött leánybankjai fejnek bennünket a devizahitelekkel. Feltétlenül szükséges lenne megismertetni ezzel főleg az újabb jogász nemzedéket, de még a népnek az önálló gondolkodásra képes tagjait is. Mert az évtizedek óta agyonhallgatott, vagy félremagyarázott eszme valódi tartalmával, éppen az anakronizmusnak való beállítása miatt legtöbbször visszariadnak tőle. Reményeim szerint e dolgozattal annak is fontos ismereteket adok át, aki már ismeri, de még nem vált nála teljesen tudatossá nemzeti értékrendünk ereje.

A Szentkorona állameszme, mint alkotmánybiztosíték

Beavató koronánk nem csak koronázási ékszer (*Szent Korona*), hanem egy személyiséggel rendelkező (*Szentkorona*) alkotmánybiztosíték is. A koronázási ékszert két szóban írom, az alkotmánybiztosítékként működő eszmét pedig egy szóban. (*Megkülönböztetésül szerepel a kétféle írásmód a jelen dolgozatomban, s remélem újításomat elfogadja a közgondolkodás*)

A Szentkorona **elsősorban** azért alkotmánybiztosíték mert: maga a koronázás közjogi aktus, tehát alkotmányos jelentőségű. A középkor nyugati királyságaiban ez nem volt jelen, mert ott csak egyházi aktusként szerepel. Ezért nálunk a Szent Korona a Turul nemzetség kihalása után szakrális – *azaz természetfeletti eredetű vagy isteni* – személlyé „Szentkoronává” vált, hisz a hagyományok szerint angyal hozta el nekünk. (*Ezért is nevezzük szentnek a koronát*)

A király koronázáskor esküt tett az alkotmány (a régi jó szokások és törvények) megtartására.

A Szentkorona **másodsorban** azért alkotmánybiztosíték, mert őseink beleképelték az isteni jogot, amely logikus, igazságos, méltányos, s a természeti törvényekkel teljesen harmonizáló. Ezt a régiek alkotmánynak, majd alkotmánynak mondták, s így e szokásokon alapuló jogrend lett az alkotmány alapja, mert nem fentről pl. a királytól ereszkedtek le a törvények hozzánk, hanem fordítva, a nemzet életmódjából adódó értékrend emelkedett, nemesedett törvénné. Ez valójában a jogalkotó közhatalom megteremtődése, mely sokkal hamarabb érett be nálunk, mint a nyugati népeknél. Ez a magyar jogalkotó közhatalom a szuverenitást – *a főhatalom befolyásmentes gyakorlását* – nem a király isteni küldetésétől eredeztette, mint nyugaton. A király és a népszuverenitással szemben a nemzet akaratából vezette le már a szkíta korban is.

A Szentkorona **harmadsorban** azért alkotmánybiztosíték, mert a nemzet a koronázáskor a királlyal megosztja ugyan a szuverenitásból eredő hatalmát, de az aranybullában rögzített szokás a törvénysértő királlyal szembeni ellenállás jogát és kötelezettségét írta elő. Így nem lehetséges túlhatalom sem a király, sem a nemzet részéről, ezért tartalmilag megosztott, sőt mellérendelő e jogrend. Ezzel teljesen egyedül áll Európában, ahol mindig is volt túlhatalom.

A Szentkorona **negyedszer** azért alkotmánybiztosíték, mert a nemzet minden tagja „egy és ugyanazon szabadsággal” bír, s nem esik bele az egyéni hatalmaskodás nyugati útvesztőjébe. A nemzet minden egyes egyede a Szent Korona tagja, s így a nemzeti kötelék soha nem válik

etnikai és magánkötelemmé, de a nemzethez tartozást nem lehet érdemtelenül, csalárd módon elérni. A Szentkorona tehát maga a nemzet, hisz mi építjük fel az eszmét, a saját testünkől, vérünkől, (testvéri) gondolatainkból, általános hadi és törvénykezési kötelezettségünk által.

A Szentkorona **ötödször** azért alkotmánybiztosíték, mert állameszménk szerint az ország területe azonos a Szent Korona tulajdonában álló területtel, azaz megvalósítja a teljes köztulajdont. Hiszen ha 1/10 milliomodik oszthatatlan résztulajdonosa vagyok, mint a magyar nemzet tagja, akkor érthető, hogy birtokot sem lehet szerezni érdemtelenül, csalárdul. *(Lásd a későbbiekben a birtok és tulajdon elhatárolása címszó alatt ennek a részletes magyarázatát.)*

Nemzeti közhatalom vagy állami főhatalom?

Manapság az egyetemeken sem tanítják, hogy a magyar gondolkodásban az a legfurcsább a nyugatiaknak, hogy pl. a nevünket fordítva írjuk. Vajon mi ebben a logika? Hiszen Japán kivételével az egész világ Gábor Benét írta. Nem kellene nekünk is csatlakozni hozzájuk?

Ennek egyszerű a magyarázata. Nálunk a nemzetség (közösség) volt mindig a fontosabb, az első (Bene), s csak a második az individuum az egyén a Gábor. Ezért volt nálunk könnyű kialakítani a személyi (királyi) hatalom helyett a közhatalom (a nemzet) intézményét, mert nálunk az ősi állam sem egy személy hatalmára épült, hanem a számunkra fontosabb közösségére. Ezért vezetett az ún. király-szuverenitás – *ami a főhatalom befolyásmentes gyakorlását csak a király személyének tartja fenn* – minden esetben abszolutista uralomhoz és pénzdiktatúrához, valamint gyarmatosító politikából származó „jóléthez” nyugaton. Nálunk viszont éppen ezért nem lehetett bevezetni az önkényuralmat, mert a magyar nem tűrte el maga fölött a személyi hatalmat, csak ha a katonai fegyelem megkívánta, tehát ha hadban állt. A hun-szkíta államok állandóan hadban álltak, s így mindez nem nagyon derült ki, de pl. Attila nagykirályunk Róma ellen viselt hadjáratát sem nagyon értik, mert a nyugati ésszel nem lehet felfogni azt, hogy miért nem rombolta le a várost, amikor minden lehetősége megvolt. De pl. Attila, de a fejedelmeink sem magánhadsereg felett parancsoltak, hanem választott vezérként irányították a nemzeti hadsereget! Nálunk a személyi hűség helyett az eszmei hűség volt a döntő, mert a valódi közhatalom fogalma is csak azon birodalomépítő népeknél jött elő igen korán a történelemben, amelyek nem gyarmatosítani, gyilkolni és rombolni akartak, hanem a legyőzöttel is emberségesen viselkedtek: a birodalom alapja a közjóra törekvés volt.

Sajnálatos módon a beszivárgó nyugati hatások igen sokat romboltak a magyar alkotmányos jogtudat színvonalán. Ám pl. a hűbériség nyugati „magánszerződése” nem tudtak gyökeret verni nálunk, s így nem is beszélhetünk hazánkban hűbéri társadalomról, mert olyan itt nem volt. A nagybirtokosság kialakulásával ugyan megrendült az „egy és ugyanazon szabadság” ősi elve, de nem tud a köznemesség fölé emelkedni, s így a Habsburgok minden igyekezete ellenére nem alakult át az állam magánjogi természetű rendszerré. A magyarság az államot is, mint a közösség érdekében megszervezett és a közjó szolgálatát ellátó intézményrendszert fogta föl, s ezért is látta megtestesülni abban a koronában, amelyik szent és sérthetetlen, hiszen a nemzet saját testéből épül fel, s a király felett, mint egy magasabb szellemi eszme áll. A benne rejlő ősi szokások és törvények pedig Solont idézik, aki szerint nem a többség, hanem a jog uralma kell. S ha már a görögöknél tartunk, akkor nézzük mit ír a jó államformákról Arisztotelész:

Arisztotelész szerint három jó és három rossz államforma váltogatja egymást; egyszemélyes, vagy többszemélyes uralkodó és a sokaság uralkodása. Tehát szerinte van a jó **monarchia**, de

amikor az zsarnokságba illetve diktátorságba süllyed akkor, ezt felváltja az **arisztokrácia**, melyet, amikor az egyéni érdek kezd uralni, akkor oligarchiává válik, s felváltja a népuralom. Ez azonban idővel a csöcselék uralmába süllyed, s kezdődik újra minden a monarchiával. Az államformák helytelenek vagy helyesek attól függően, hogy a vezetők kizárólag saját magánérdekekre gyakorolják-e a főhatalmat, vagy a közösség javára. Helyes államforma tehát a **királyság (basileia)**, melyben egyetlenegy ember gyakorolja a közjó érdekében a legfőbb hatalmat; Ugyanígy helyes az **arisztokrácia**, melyben a kevésszámú legalkalmasabbak szintén a közjó érdekében gyakorolják a legfőbb hatalmat; Végül harmadikként a tulajdonképpeni **politeia**, vagyis a **cenzusra alapított köztársaság**; melyben a tömeg, a sokaság gyakorolja a közjó érdekében a legfőbb hatalmat, de az isteni jog korlátai között; E három helyes államformával szemben a három helytelen államforma pedig az előbbieket elfajulásai: Ilyen a **türannisz**, amely elfajulása a királyságnak. Mert bár egyetlenegy ember gyakorolja a főhatalmat, de nem a közjó érdekében, hanem kifejezetten a saját hasznára. Az **oligarchia** elfajulása az arisztokráciának, ahol a legalkalmasabb kevesek a saját magánélonyjuk érdekében gyakorolják a legfőbb hatalmat; S végül a ma oly divatos **demokrácia**, csak elfajulása a **politeiának**; ebben ugyanis a sokaság, a tömeg (*vagy „választott képviselői”*) a saját magánélonyjukra gyakorolják a főhatalmat.

Tehát nincs olyan államforma, amely egyszer s mindenkor a “legjobb,” de a jók közül az egyéni uralkodó a legjobb, bár a népuralom is lehet kezdetben jó, amikor az oligarchiából kell kiszabadulni. Gyakorlatilag tehát azt kell mondanunk, hogy az a Horthy Miklós, akit méltatlan vádakkal illetnek folyamatosan, de akinek a kormányzósága idején egyetlen centiméterrel nem nőtt a birtoka Kenderesen, soha nem az önös érdek által vezérelve cselekedett – *bár neki is voltak tévedései* –, az utolsó olyan államfő volt, aki valóban a nemzeti közjót tekintette legfőbb céljának. Ma azonban sajnos az úgynevezett “szabad választás” eredményeként olyan oligarchiák kerültek hatalomra, amelyek csak a saját érdekükben hazudnak, lopnak, zsarolnak, s járattják le az ősi közhatalom emlékét. Ráadásul nemzetközi jellegűek, s a pénzhatalom hű kiszolgálói.

Ma azért tanítják az egyetemen a félrevezető „állami főhatalom” fogalmát, mert félnek, hogy kiderül a nemzet elidegenedése, az - *általa megalkotott és a nép érdekeit szolgálni hivatott* -államtól. Ám ne feledjünk, hogy az ijfeszítő és kultúrateremtő népek utódként nálunk mindig a nemzeti közhatalom működött, ha épp nem álltunk megszállás, vagy idegen elnyomás alatt.

Mindez természetesen a nemzet fogalmának a különbözőségére is rámutat, mert a nyugati nemzetfogalom kizárólagosan etnikai alapú. Különösen úgy, hogy pl. a nagy francia forradalomnak nevezett korszakban bedarálták az összes nemzetiséget, s kiirtották azokat, akik nem akartak etnikailag is hasonlítani, beolvadni a forradalmi Franciaországba. Ez az alkotmányos és nemzetfogalmi különbség sajnos begyűrűzött hazánkba, s a nemzetet és az uralkodót együtt megillető közhatalom helyébe – *különösen a Habsburg korszakban* – egyre erőszakosabban nyomult be a kizárólagos királyi abszolutista gondolat. Majd később a szintén abszolutizmushoz – *azaz személyi diktatúrához* – vezető népszuverenitás elvét próbálták ráncsoltatni, pl. 1919-ben. Holott a magyarság közhatalmi hagyománya szerint a szuverenitás teljessége csak a Szentkoronában jelenhet meg, mert akkor a mellérendelő hatalommegosztás okán ellenőrzötté válik a nemzeti közhatalom gyakorlója. Mindez nem csak törvényhozásban, hanem a végrehajtásban is megmutatkozik, hiszen a közhatalmi jellegű vármegyék választott vezetője az alispán, minden királyi rendeletet összevetett a törvényekkel és a szokásjoggal (tehát az alkotmányossággal) s ha a végrehajtó hatalom döntése alkotmányellenes volt, akkor

nem hajtották végre, s vagy személyesen, illetve felirat útján tiltakoztak ellene az uralkodónál. *(Egyszerű lenne ez ma is, ha a megyei önkormányzatok nem pártirányítás alatt lennének)*

Löffler Tibor könyve *(Hatalom, autoritás, legitimitás)* szerint a „fogalmak használatát a mindennapokban, a politikai életben és a tudományos gondolkodásban egyaránt anarchia és káosz jellemzi”, s ezzel a kijelentéssel messzemenőkéig egyetértek, sőt alá is támasztom most. Hogy jobban átlátható legyen a nemzeti közhatalom fogalma, először tisztázzuk a nép, nemzet, lakosság fogalmát, mert már e szavaink valódi értelme is a feledés homályába veszett. Sajnos a közbeszéd: az állampolgár, társadalom szinonimájaként használja e szavakat a több évtizedes bolsevik megtévesztés és az elmúlt 23 év globális média-agymosása miatt.

A NÉP egy ETNIKAI FOGALOM!

Többnyire nyelv és vérközösség - mely tisztességgel dolgozik, alkot a közös települési területén, s él a közös szokásainak rendjében. Rendelkezik ugyan népi kultúrával, nyelvvel és hagyománnyal, sőt van túlélési stratégiája is, de a fegyveres önvédelmi harcra és az erős érdekérvényesítő politikai képviselőre vagy passzív, vagy szervezetlensége miatt alkalmatlan.

A NEMZET nem elsősorban etnikai, hanem POLITIKAI fogalom!

Egyes rövid megfogalmazás szerint: a politikailag szervezett nép vagy népek: egy nemzet! *(Lásd pl. az USA.)* Szerintem a legmagasabb szintű lelki és tudati összetartozása egy vagy több népnek, vagy azonos értékrendű egyéneknek a nemzet. Többnyire azonos államban élve a nép(ek) politikai képviselője, arisztokráciája, sőt szellemi, s katonai védőereje is. Ez utóbbi erősen önszerveződő jellegű, s ebből következik a nemzet ún. „államalkotó akarata” is. A nemzetben csúcspontot ki a nép szellemisége, mert a nép önvédelmét a nemzete – *lelki vezetője, értelmisége, közjót szolgáló tudatos rétege* – szervezi meg, s ők adnak mintát, a túléléshez szükséges stratégiát és taktikát, de még a nép céljához vezető, önvédelmi tudatot és ideológiát is.

Mi azt a nemzeteszmét valljuk, amellyel az újfeszítő népek építettek birodalmakat!

Ezért nem az etnikum számít, hanem az ÉRTÉKREND elfogadása és szolgálata!

Őseink zseniális közjoga szerint a NEMZET, azonos a Szent Korona tagsággal és az „egy és ugyanazon szabadságot” is biztosító magyar történelmi alkotmánnyal!

A nemzet élő személyekből álló tagjai alkotják tehát az élő: SZENTKORONÁT!

A nép és a nemzet után nézzük: mi is az a társadalom?

A társadalom az „egész”, s annak különböző méretű részei a nép, a nemzet és a lakosság!

A lakosság is két részből áll: „nyertesekből és vesztesekből”. A lakosság tehát része a társadalomnak, de nem kötődik a hazához *(hiszen csak lakása, van itt)*, s a nép és a nemzet mellett atomizáltan vegetál, vagy gátlástalanul és világpolgárként zsákmányolja ki a népet, nemzetet, sőt, még a lakosság nyomorgóvá tett: többszörösen vesztes rétegét is! *Ez utóbbiak nagy része a megélhetési gyermekszülő, aki persze a nép és a nemzet nyakán élősködik, mint lakos! Ám a lakosság kizsákmányoló része is élősködik, csak másként!* Normális hazában csak népnek és nemzetnek lenne szabad élnie, hiszen az élősködők soha nem tudnak beilleszkedni. Nekik is kellemetlen lehet idegen országban élniük, ahol csak beilleszkedőket fogadnak be.

A lakosság felosztási szempontjai:

- 1./Betelepülő „vendégek” akiről azonnal kiderül, hogy élőködők.
- 2./ Az idegen és a hozzánk hasonló munkakultúrát hordozó, lakosként befogadottak.
- 3./ Más munkakultúrájú, de értéktermelőnek minősíthető, lakosként betelepülők.
- 4./ A kifejezetten magyar etnikumúak, kik szégyellik a múltunkat és kultúránkat.
- 5./ S azon migránsok, akiknek egzotikus a népünk, de még nem ismerik eléggé a magyar értékrendet és kultúrát, s nem döntötték el, hogy: beilleszkednek-e?

„Magyarnak és a nemzet tagjának nem elég születni. Azzá válni az önzés legyőzésével: hittel és a szellem tudatosított erkölcsi fejlődésével, valamint sorsközösség- és áldozatvállalással lehet. Mert a nemzet nem etnikum és nyelvi egység: hanem közös akarat!” *Széchenyi István*

A közhatalomban gondolkodó magyar nemzet a Szentkoronában egyesül a királyával, kormányzójával, mert a koronázással vagy a koronára tett esküvel, átadja neki a szuverenitás egy részét. A végrehajtó hatalom fejeként a király, vagy kormányzó nem tud türannisszá (diktátorrá) válni, mert megakadályozza őt ebben a közhatalmat a végrehajtásban ellenőrző vármegye és a jogalkotást ellenőrző országgyűlés. Az állammá szervezett nép politikai képviselete a nemzet. Így egyértelmű, hogy a népben gyökerezik a jog, mert az elfogadott szokásjog valójában a nép és a nemzet együttélésének a hű lenyomata.

Mivel a Szentkorona közjogi fogalma, személyisége és államjogi szerepe, képezi az egész állami intézményrendszer alapját, így az állami főhatalom is – *ellentétben a nyugati felfogással* – nem lehet a király vagy kormányzó személyi hatalma, de nem lehet a népszuverenitás alapján választott képviselőké sem, mert csak az ősi erkölcsön és erényen alapuló alkotmányosság képes a modern világ csábításaival szemben megvédeni a nemzeti közhatalom számára az államot. Az alkotmányosan korlátozott közhatalom pedig csak a közjóért való tevékenységet tudja elfogadni, amelynek – *mint a joguralmi államnak* – a legfőbb biztosítéka a Szentkorona. Ez egy valóságos szkíta-hun államjogi konstrukció továbbfejlesztése, mely a magyar nép és nemzet legsajátosabb alkotása, s nem valamilyen nyugati behatás következménye, másolata. Erről folyt a vita a két világháború között Eckhart Ferenc és a jogtörténeti iskola képviselői között. E vita lényege abban foglalható össze, hogy a Szentkorona fogalma, mint államjogi konstrukció sajátos magyar közjogi szellem alkotása-e vagy a nyugat európai kultúrfejlődésen alapuló magyar sajátosság? Az Eckhart vita azonban ezt a kérdést nem oldotta meg maradéktalanul, sőt magának Eckhart Ferencnek is jelentősen változott a véleménye az 1931-es tanulmányától a tíz év múlva kiadásra kerülő könyvéig, amelyben valójában a saját eredeti felfogását jelentősen megváltoztatva és tudományos alapon helyreállítja a Szentkorona-tan politikai tekintélyét is. Így vált általa is elfogadottá a hazai koronaeszme lényegi eleme az elvonatkoztatott, de tárgyi valóságában is létező Korona és a nemzet közötti személyes hűség. *(ez valójában a személyeknek a közösséghez való hűsége!)*

Végül nézzük, mi változna akkor, ha a Szentkorona állameszme nem csak érvényes lenne, hanem érvényre is jutna az önszerveződő nemzet egységes akaratából?

- 1./A közvagyon nem érdemtelen személyek magánérdekeit szolgálná, s nem lehetne jogtalanul privatizálni, illetve visszatérne a koronához az ellopott közvagyon tulajdonjoga.
- 2./ Csak birtokjog maradna, vagy azt lehetne szerezni a Szent Korona tulajdonaként nyilvántartott köztulajdonból úgy, hogy az nemcsak a birtokos, hanem a köz-javát is szolgálja.
- 3./ 1956 hármass célkitűzését – *a függetlenséget, a semlegességet és a sajátos magyar gazdasági fejlődést* –, nem lehetne figyelmen kívül hagyni és a rabló-kapitalistákat kiszolgáló, önfeladó állammá silányítani Magyarországot. A politikus-bűnözőket azonnal börtön várna.

- 4./A nép és a nemzet közösen választaná meg az államformáját, sőt az államfőt is, de nem a pártokrácia és a bankárkaszt jelöltjeiből, hanem az alkalmas és tisztességes személyek közül.
- 5./ Mindenki szabadon használhatná anyanyelvét, a moldvai csángók magyarul miséznenek, s az állam és az egyházmegyéek határai nem Trianont követnék, hanem az eredeti állapotokat.
- 6./A haza védelmét önkéntesen szolgálók és a Szentkorona állameszméből letett vizsgálóval rendelkezők lehetnének csak képviselőjelöltek, bármely közszolgálathoz ez lenne szükséges!
- 7./Valós őstörténetünket, Attila nagykirályunk csatáit, Bocskay eredményeit, 907-es pozsonyi csatát, sőt magyar alkotmánytörténetet is tanítanak általános és középiskolában történelemből.
- 8./ Minden magyar büszkeséget kiváltó kreatív találmányt, az 56-os pesti srácok hősiességét bemutatni kötelesség lenne, s a bennünket rossz színben feltüntetőket szigorúan büntetnénk!
- 9./Meggzűnne a média-agymosás és bankárkaszt diktatúra, de lenne civilkontrollt gyakorló: felsőház, mely az Alkotmánybíróság helyett ellenőrizné a törvényhozást, végrehajtóhatalmat!

Könyvem első részének végén, az eddig tett állításaim igazolására következzen egy rövid riport szövege, melyet Csevár Nóra készített Szájer Józseffel.

CsN: TESZ ÖN KÜLÖNBSEGET ALKOTMÁNY ÉS ALAPTÖRVÉNY FOGALMA KÖZT? HA IGEN, MI ALAPJÁN LEHET MEGKÜLÖNBÖZTETNI?

SzJ: Az alkotmány az 1949 előtti magyar történelmi hagyomány szerint több, különböző korokban megfogalmazott dokumentumból, a joggyakorlatból, szokásjogból, gyakran íratlan, de közösen vallott elvekből, a jogirodalom munkáiból álló gyűjtemény. Mivel Magyarországnak 1949-ig nem volt kartális alkotmánya, az alkotmány kifejezés a fent vázoltakat fedte le. Az 1949-ik évi XX. törvény kisajátította, eredeti történelmi jelentésétől megfosztotta az alkotmány kifejezést. (Megjegyzem, tartalmi értelemben sem volt modern alkotmánynak tekinthető, mert nem felelt meg sem az emberi jogok tiszteletben tartásának, sem a közbizalom, de még a hatalmak elválasztása elveinek sem.) Az Alaptörvény, amint neve is mondja egy egységes dokumentum, ami alapja, vagy más Kelsen-i nézőpontból csúcsa formális jogrendszerünknek. Része egyben az alkotmánynak is, de kevesebb annál.

CsN: MIT ÉRT ÖN A TÖRTÉNELMI ALKOTMÁNY VÍVMÁNYAI ÉS MIT CSAK VÍVMÁNY KIFEJEZÉS ALATT?

SzJ: A vívmány szó a mai, a társadalom *(tehát nem a nemzet!)* által közösen vallott alkotmányos felfogás szemszögéből szelektál a történelmi alkotmány szabályai között, azokra utal, amelyek kiállták az idő próbáját és ma is iránymutatóak. Technikai értelemben a vívmány kifejezést az európai jogból kölcsönöztük (*acquis communautaire*), de kicsit eltérő értelemben, mert az *acquis* minden uniós szabályt, döntést, gyakorlatot magában foglal, a magyar vívmány szó viszont tartalmi alapon különböztet, válogat, kiemel. *(de ki válogathat?)*

CsN: A VÍVMÁNY FOGALMÁNAK ÉRTELMEZÉSE ELÉG SZUBJEKTÍV, NYELVTANILAG SOK MINDENT JELENTHET. HÁTRÁNYA KÖVETKEZHET A JOGGYAKORLATBAN, MÉG PEDIG KÜLÖNBÖZŐ BÍRÓSÁGOK A JÖVŐBEN MÁSMÁS JELENTÉST TULAJDONÍTHATNAK NEKI, ÍGY EZ NEM EGYSÉGES BÍRÓI GYAKORLATHOZ FOG VEZETNI. AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HOGYAN TUDJA MAJD EZT KONTROLLÁLNI, ILLETVE ESETLEG EZT MEGAKADÁLYOZNI?

SzJ: Vívmány szó valóban nem bevett az eddigi magyar jogban, ezért értelme, és tényleges tartalma a jogalkalmazók (és részben a jogirodalom) munkájának eredményeképpen fog kibontakozni. Ez a nyitottság persze éppen a rugalmasságot kívánja szolgálni. Egyben elvégzi azt a feladatot is, ami az új Alaptörvény egyik fő célja volt: hogy mai alkotmányos rendszerünk történelmi alapjait újraépítsük, a gazdag, ezer éves magyar alkotmányos hagyományt felélésszük, kontinuitását helyreállítsuk. Ezt a munkát az értelmező-alkalmazók végzik majd, kiemelten az Alkotmánybíróság (a bírói nyugdíjkorhatárral kapcsolatos ítéletében el is kezdte) és az Alaptörvényt közvetlenül alkalmazó bíróságok.

(Mindez megnyugtató, ha az egyetemeken megfelelő súllyal szerepelne az alkotmányosság története, alapelvei, a szokásjogi rend életképessége, tehát az evidenciákat nem vívmánynak, hanem magyarázat nélkül is belátható: ún. kiinduló tételként tanítanak. *BG megjegyzése.*)

II. rész

A közgondolkodás és a közbeszéd megújítása.

„Hiszünk abban, hogy az ember megváltoztatásával – megváltoztatható a világ” *Teréz anya.*

„A kiművelt emberfők száma, a nemzet igazi hatalma” *Széchenyi István*

”a szabadság az alkotmány nézőpontjából a hatalommegosztásban áll, az állampolgár szempontjából pedig a biztonságban.” *Montesquieu*

Előljáró beszéd.

Az egyszerű ember számára szinte átláthatatlan szövevényé vált a politika, a jogalkotás, a hatalommegosztásról vitázó parlament és a kizárólag pártképviselők által megválasztott hatalomgyakorlók intézkedései, valamint a gazdaságban, s a pénzügyi világban jelentkező trükkök száza, stb. A közbeszédben meghonosodott szavak értelme azonban nagyon ingatag. Sok esetben egy-egy kifejezést éppen a valódi jelentésének eltorzításával, vagy akár a teljes ellentétéként használnak. A jobb eligazodáshoz szükséges gondolatokat szeretnék most átadni önöknek azért, hogy a kritikus, elemző gondolkodás szeretetét mielőbb visszaszerezhesse!

Korunkban a közbeszédet befolyásolja az is, hogy miképp szocializálódott az egyén a Kádár-korban és befolyásolja-e gondolkodását a mai, a pénzdiktatúra által irányított médiacirkusz?

Az is számít, hogy felismertük-e már a modern világ vírusát, a mindent befolyásoló kufár szellemiségnek a gátlástalan, pénz-centrikus, aranybornyú imádatát, s az erkölcstelen: **rablókapitalizmus + konzumbolsevizmus = globalizmus** képlet egyszerűségét összeesküvés-elméletnek, vagy napi összeesküvés-gyakorlatnak látjuk-e?

Mert a jelenlegi hatalomgyakorlók azt állítják magukról, hogy jogi értelemben törvényesek, ez azonban nem fedi a valóságot. Hatalomban azért maradhatnak, mert az állampolgárok nagy többsége azt hiszi, hogy az állam rendelkezik a jogi értelemben vett törvényességgel, pontosabban legitimitással, pedig mindez csupán látszat!

Sokan és sokat írnak a történeti alkotmányunkról, a Szentkorona-eszméről, mint egy sajátos magyar jelenségről. Azonban a különböző szerzők írásai, ha nem is jelentősen, de különbözőképpen értelmezik magát a fogalmat is, sőt különböző alapelveket emelnek ki belőle, többnyire önkényesen. Véleményem szerint szükségessé vált egy olyan anyag, amely a közjogi kérdések tiszta, egyszerű, közérthető, de szabatos magyarázatát adja, s megvilágítja az összefüggéseket is. *(A teljes történeti alkotmány - Zétényi Zsolt szerkesztésében - ma már tanulmányozható!)* Ahol a választásokon nem vesz részt a lakosság jelentős része, ott nem igazságos a demokrácia és törvényalkotás sem az. Ahol idegen eredetű és érdekű jogrend alapján működik az államszervezet, ott nem lehetne alkotmányosságra hivatkozni.

A valódi magyar történelmi alkotmány nem elavult, nem feudális, hanem fejleszthető, erkölcsös és modern: a legnemesebb értelemben. Példát mutat a romlott világnak is, a közjő, a

tulajdonlás, a méltányosság, az igazság, a közszolgálati tisztesség, és a kiegyensúlyozott hatalommegosztás kérdésében. Aki valódi alkotmányunk elmélete ellen emel szót, vagy azt, a nép előtt eltitkolja, az a magyar nemzet lelkisége és a megmaradásunk ellen teszi azt.

"Ugyan hová lenne az alkotmány szilárdsága, állandósága és tekintélye, ha jogilag elképzelhető volna, hogy az alkotmányt megsértő kormányok az általuk saját szájuk íze szerint ALKOTOTT VÁLASZTÁSI SZABÁLYZATOK alapján hozzák össze azt az országgyűlést, amely az ő jogellenes tényeik elbírálására, megítélésére lesz hivatott."
(Molnár Kálmán. 1930.)

Pár gondolat a - *bonum commune* -, a közjó fogalmáról.

A mai úgynevezett modern világban eluralkodott az önzés és a siker orientált gátlástalanság. A közbeszédben csak a szociális kérdésekről hallunk, mert a rászorultak megsegítése - *az önhiba vizsgálata nélkül is* - divatos téma lett. A médiában csak az újraelosztás feltételeit tárgyalják folyamatosan és úgy, hogy az értékteremtésben részt vevő réteg csak kapkodja a fejét, hisz megint nélküle és ellene döntenek azok, akik - *állítólag* -, éppen az ő érdekeit lennének hivatottak képviselni. Miért lehetséges mindez, miért aljasodott le így a politikum, a közélet? Sajnos elterjedt az a mondás a közéletben, hogy: Az igazat minden bolond képes elmondani, de jól hazudni, ahhoz komoly előképzés és nagy tehetség kell. Mindez megmutatja a társadalmi morál hatalmas csökkenését az 1956-os joghelyreállító szabadságharcunk erkölcsi tisztaságában és emelkedettségében egyedülálló időszakhoz, de a Horthy korszak keresztény erkölcséhez képest is. Bár annak is voltak bizonyos árnyoldalai.

A mai viszonyok között az egyéni jó „megkísérti” az embereket és megfelelő morális tartás nélkül a ***közösség iránti hűség erénye*** alulmarad, s győz az önzés, az egyéni érdek, önzők igazságtalansága. Politikai közösség - *tehát a nemzet* -, éppen a közjó megvalósítása érdekében jött létre, s ennek az évezredek szövetségének az újra kötésére szerveződött a Magyarok Szövetsége, amely valójában: Nemzetépítő Népmozgalom. A Magyarok Szövetsége ebben az értékvesztett világban azt az alapvető igazságot hirdeti, hogy **a közjó támogatásával mindenki a saját és a gyermekei javát is szolgálja.**

Kellett egy olyan önszerveződő csoport a mai magyar politikai palettára, amely az egész nemzet érdekeit képviseli a pártos (*rész-érdek*) képviselő helyett. A jelenlegi politikai osztály ennek a feltételnek nem képes megfelelni, de a Magyarok Szövetsége ezt kívánja pótolja.

Az MSZ elvrendszerében az is szerepel, hogy erkölcsös ember csak annyit követelhetne és kaphatna a közösségtől, amivel még a közösség többi tagja is elégedett maradhat, sőt a közterhek viselése is így lenne tisztességes. A Magyarok Szövetsége tehát a hagyományosan bevált jogi rendet akarja vissza, az ősi szkíta-hun eredetű közjogi gondolkodás, a jogok és kötelezettségek egyensúlya, a joguralmi igazságosság, méltányosság visszavételéért küzd. Ennek elérését célozta meg a jogalkotásban, közéletében, ezt hangsúlyozza ki az évente rendezett MOGY. (*A Magyarok Országos Gyűlése minden augusztusban, valamely puszán*)

Jogfolytonosságot a történelmi állammal!

A századok alatt kialakult Szentkorona-tan - *néhány esettől eltekintve* - a magyar alkotmányosság és jogfolytonosság alapja volt. Az 1949-es Sztálin-Rákosi parancs által ránk erőltetett ál-alkotmány kihirdetéséig, az ősi, magyar, közjogi rend mindig helyreállt, mert az 1222-ben az Aranybullában rögzített ellenállási záradék (31.§) törvényessé tette a

helyreállítók törekvését, s megvolt az akarat is rá. A mai napig tartó bolsevik-globalista hatalomgyakorlási szisztéma viszont, egy percig sem törődött a valódi törvényességgel, s idegen eredetű ál-törvényességgel pótolta azt, a saját hatalma fenntartása érdekében. Ráadásul sikerült, az elhallgatás technikával a nemzet gondolkodásából szinte teljesen kitörölni a sajátos magyar alkotmányt, s ennek folyománya a jelen erkölcsi-gazdasági-politikai és alkotmányos válságunk is. A brit alkotmányjog a mai napig bizonyítja azt, hogy a hagyomány képes betölteni azt a szerepet, melyet ma hazánkban - *a törvénytelenül született és így is módosított* - alaptörvényre (1949. XX. tv) bíz a politika. Ha pedig valaki a belső jogérzékére támaszkodva kijelenti, hogy a mostani törvények nem is a nemzet érdekeit szolgálják és ellentmondásosak, azt azonnal szélsőségesnek és államellenesnek kiáltják ki. Sőt a törvénytelen „törvényeik” alapján, megpróbálják megfélemlíteni, elítélni. (lásd: *Budaházy*) Jelen írás azért született, hogy rövid, tömör áttekinthető és egyszerű nyelven megfogalmazott választ próbáljon adni a felmerült kérdésekre. Remélem sikerül.

Közjogi alaptézisek és magyarázatok:12 pontban!

1./Alkotmány: Az alkotmány történelmi képződmény, s mint ilyen a nemzet életmódjának, kultúrájának, jogalkotásának eredményeit, maradéktalanul magába foglalja úgy, mint a nemzet államalkotó akaratát. Tehát a magyar nemzet szokásjogában gyökerező, szerves jogalkotások írott vagy íratlan fejlődése, harmonikus rendszere, amely államalkotó akaratként szerepelt sok-sok évszázadon keresztül, egészen 1949-ig.

A magyar történelmi alkotmány, ellentétben áll az 1949. évi XX. törvénnyel, amely valójában egy ránk erőszakolt alaptörvény és nem alkotmány! Ha mégis az alkotmány szót használjuk rá helytelenül, akkor alkalmazzuk rá az **ál-alkotmány** kifejezést! A valódi magyar történelmi alkotmány: egy, az idők kezdetén elindult szerves jogfejlődés mai eredménye. Mindez a vérszerződéstől, az Aranybullán, a 48-as törvényeken, a joghelyreállító Nemzetgyűlésen, az 1956-os alulról építkező elemi erejű népképviselőten át mindent magába fogad, amit a népi szokásjog és az erkölcsi-jogi hagyomány értékesnek ítélt. Mindezen alkotmányossági elveknek összessége és lényegi kivonata a történelmi alkotmány, amely nem módosítható, hiszen múlt megváltoztathatatlan. Hiszen az evidenciákat nem lehet vitatni, még a többségnek sem.

Ráadásul s valódi magyar alkotmány nem elavult és nem feudális, hanem nagyon is erkölcsös és modern: a legnemesebb értelemben. Példát mutat a romlott világnak is, a közjó, a tulajdonlás és birtoklás, a méltányosság, az igazság, a közszolgálati tisztesség, és a kiegyensúlyozott hatalommegosztás kérdésében. Aki a valódi magyar alkotmány ellen emel szót, vagy azt a nép előtt elhallgatja, titkolja, az a magyar lelkiség és a megmaradásunk ellen teszi azt. Aki ismeri elveit, s mégis hallgat róla az ellensége a szerves jogfejlődésnek. Ő csak önző módon tud gondolkodni, de ha az egész közösségnek romlik majd a helyzete, akkor már késő lesz felismerni, mert neki sem fog javulni!

Zétényi Zsolt, neves alkotmánykutató jogászunk írja: „**Az alkotmány nem egyszerűen törvények együttese, hanem életforma, szokásrend, kultúra, érték együttes, a közösség életének rendje és tartalma. Ennek tehát csak egy része – bár legfontosabb része – az, hogy állam szervezetét, az államhatalom gyakorlásának módját, az állampolgárok jogait és kötelességeit szabályozza.**” Ha nem is hangsúlyozza ki, de az idézetből kiderül, hogy ez utóbbi valójában az **alaptörvény**, amely rész és egész viszonyában van az alkotmánnyal. Tehát az alkotmányt az élet írja, vagyis a történelem, az alaptörvényt viszont a kor legkitűnőbb jogásza fogalmazzák meg, de az egész (tehát a történelmi alkotmány) jogelveinek szellemében kell megszületnie és a nemzetnek kell közvetlenül elfogadnia!

Angliának is történelmi alkotmánya van, Közel-keleten pedig **Izraelnek!** Sokan nem tudják, hogy Izraelnek sincs formális, írott alkotmánya. Ezért a szokásjogot tartalmazó Tóra és a Talmud tölti be - *a megfelelő kommentárokkal* - az alkotmány szerepét. **Nekik lehet ragaszkodni a hagyományaikhoz, de nekünk ez TILOS?** Vajon miért lehetséges ez?

Az Alkotmány örök és változtathatatlan, ezért nem írható, nem léptethető hatályba, csupán – a diktatúra felszámolásakor – a jogfolytonosságát kell visszaállítani a népakarat közvetlen kifejezésével. Erre szolgálna – még a jelenlegi idegen eredetű jogrendszer szerint sem törvénytelen népakarat – a spontán összeülő **Alkotmányos Jogfolytonosságot Előkészítő Nemzetgyűlés,** melynek munkáját népszavazás erősítené meg. A világ második alaptörvényét – a 720-as izlandi alaptörvény után –, Szent István fogalmazta meg Imre hercegnek írt intelmeiben írja a hiteles történettudomány, de akkor mi van az **851-es Vérszerződéssel?** Hiszen az is a hatalom gyakorlásának módját szabályozta! Sőt a Szkíta keresztény államunk megalapítása sem történhetett az államalapító szándék (*valószínűleg rovásos lejegyzés*) nélkül! Bár Hérodotosz (ie.484 - 425 k.) szerint a szkítáknak nem kell írott norma, mert a szívükben él az igazság, s számukra ez a legfőbb törvény. Mi szkíták vagyunk!

2./Alaptörvény: A./ Történelmi Alkotmányunk elvein alapuló alaptörvény az, amely a történelem egy szakaszára írásba fekteti az addig kialakult közjogi szokásokat, amelyeket nem a hétköznapi törvényhozás, hanem egy - a hatalomtól független – civil jogintézmény, az ún. Nemzetgyűlés fogad el és rendszeresít. Szabályozza az állam szervezetét, hatalom gyakorlásának módját, az állampolgárok jogait és kötelességeit, mert a jelen tovább fejleszhető!

Az alaptörvény idegenszóval charta (karta), tehát ünnepélyes alapokmány, alaptörvény, amelyet sokan (*a közjogi hagyományaink szerint hibásan*) alkotmánylevélnek is hívnak. Az egyetemeken az alaptörvényt, mint kartális alkotmányt oktatják, és szembe állítják a két állítólagos „alkotmány” típust: a történetit és a kartálist. Alaptörvényt, csak azaz ország kénytelen a jogi hagyományainak kiiktatásával (?) készíteni, amelyet megszálltak vagy gyarmatosítottak. Pl. Németország a II. világháború után, vagy Magyarország 1949-ben, illetve manapság a pénzügyi megszállás okán. A hagyományos alap- és sarkalatos törvények viszont jó esetben: gazdagítják az alkotmányt, s tovább fejlesztik azt, de mindig a kor szintjén.

Magyarországnak igen figyelemreméltó és egyedülálló közjogi hagyományai vannak, sőt az első európai (*kontinentális*) alkotmánnyal bíró ország, amelyben az alkotmányosság születése az őstörténet kódéba vész. Az **Alaptörvény változtatására** pedig akkor van szükség, amikor a történelmi fejlődés következtében új irányelveket kell megfogalmazni, mert a meglévők gátolják a fejlődést. Természetesen a történeti alkotmány hatályának, jogfolytonosságának visszaállításakor, létre kell hozni a korszerű alaptörvényt az evidenciák vagy vívmányok alapján, hiszen a **jogfolytonosság visszaállításával új történelmi korszak kezdődik.**

Tartalmilag az alaptörvény:

- 1./ A történeti alkotmányosságunkból folyó közjog - leírt és éppen aktuális - gerince, mely szabályozza a hatalomgyakorlás módját és a közéletet.**
- 2./ Szabályozza az állampolgár és az állam viszonyát, az állam intézményrendszerének és polgárainak alapvető jogait és kötelezettségeit.**
- 3./ S végül az állami intézményrendszer időszerű formáit és a nemzet joghagyományát**

összehangoló, továbbfejlesztő vagy éppen - mint jelenleg -, az ezeket megtagadó, hatalmi szabályzat okmánya.

Közjogunkban az 1741. évi 8. törvénycikk nevesíti, a “sarkalatos jogok”, mint nagyjelentőségű törvények fogalmát. (jura cardinalia) Itt jelenik meg az alaptörvény is (jura fundamentalia), mint a sarkalatos jogok biztosítója. Ilyen volt a történelmünk során: például az Aranybulla, a Habsburg-ház ónodi és debreceni trónfosztása vagy a „1918-19-es forradalmak” utáni Nemzetgyűlésnek az 1920-26-ig alkotott törvénycsomagja, de ilyennek kell lennie a „jelenlegi-Habsburgokat trónfosztó”, s a történelmi magyar államok sorával a jogfolytonosságot visszaállító és az alaptörvényt elfogadó spontán Nemzetgyűlésnek is!

Halász József szerint: *az Alaptörvény (a Corpus Iuris Hungarici egy-egy része) egy történelmi időszakra határozza meg a szokásjogi alkotmány alapelvei alapján a társadalmi együttélés főbb irányelveit.*

Álláspontom szerint: *Ha az Alkotmányozó Nemzetgyűlés elfogadja az alaptörvényt, úgy az idővel „a szokásjog időszűrőjén átfolyva” részévé válhat a történelmi alkotmányosságnak, de sohasem lesz kizárólagos alkotmánnyá, csak annak részévé.*

Pár szó a jogrendszeréről!

Az alkotmány, az alaptörvény és a törvények egymáshoz való kapcsolata, rangsora a joghierarchia. Az fölé- és alárendeltségek rendszere a következő:

I. Alkotmány, II. Alaptörvény, III. Törvények.

Az első kettőt a törvényhozó hatalom soha nem alkothatja meg, nem változtathatja, mert a saját szabályait senki sem teremtheti meg. (BIBÓ ISTVÁN) A múlt megváltoztathatatlan, a jelen tovább fejleszthető, a jövő törvényeit pedig az Országgyűlés, a társadalmi elváráshoz igazíthatja! Így válhat a társadalmi együttélés közjogi szabályozása, **háromszintű, szervesen egymásra épülő és természetes jogrendszerre.** Tehát a jogalkotó szervek a következő jogszabályokat alkotják meg: az Országgyűlés törvényt hozhat, az államfő törvényerejű rendeletet, a kormány rendeletet, az államtitkár rendelkezést, önkormányzat rendeletet. E rangsornak megfelelően az alacsonyabb szintű jogszabály nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal, csak akkor, ha pl. az önkormányzat elutasítja az alkotmányellenes törvény vagy rendelet végrehajtását!

3./ A magyar Szent Korona ismérvei, funkciói, hatalmi pozíciója:

Mint tárgy: Koronázási beavató ékszer. Az egyetlen fennmaradt ősi, királyi korona Európában. Aurája van, tehát műszerekkel is mérhető a kisugárzása. A hatalom valódi forrása, mert segítségével osztja meg a politikai nemzet a saját – alkotmánnyal korlátozott – tejhatalmát a választott államfővel, aki azonban csak az előírt aktusok teljesítésével válik a teljes szuverenitás részbirtokosává.

Mint jogalany: Nemcsak közjogi személy, hanem célokat is tartalmazó értékrend, erkölcsi-szellemi mérce. A Szentkorona közjogi elvonatkoztatás, erkölcsi-jogi tanítás, az állami főhatalmat is birtokló személyiség, a főhatalom teljességének egyedüli letéteményese. A közérdekű kérdésekben hozott döntéseket, bírósági ítéleteket Szent István koronájának

nevében kell meghozni, mert az, az államfőt és a nemzetet *(tehát a hatalom közvetlen gyakorlóját és a nép érdekeit védőket)* együtt, s azonos jogokkal felruházva személyesíti meg.

Mint alkotmány: A Szent Korona foglalatja és szimbóluma is egyszerre, az állam felett álló – tehát az államot is korlátozó –, igazságos és méltányos szokásjognak, a jó ígének. *A jogi tanná vált Szentkorona-eszmével megerősödött közjogi gondolkodás, illetve az alkotmány megtartásáért folyó küzdelmek edzették a magyarságot és alakították ki a korona által „uralt” államot: a Szent Korona Országainak szövetségét!*

Mint harmóniateremtő: Itt a Kárpát-medencében, utoljára a Szent Korona volt képes egységet teremteni, pl. a politikai nemzeten belül. Nem volt jelentős széthúzás sem a vallási, sem a nemzetiségi különbségek miatt a Szentkorona - *egyenlő esélyű* - tagjai között. Békés egymás mellett munkálkodást eredményezett: a szlovák, román, magyar, szerb, horvát, ruszin, örmény stb. ország lakosok között, akik szeretve tisztelték az „angyal hozta” koronát. *(Csak amióta, az őket befogadó magyarságot kifosztották és kirekesztették: azóta gyűlölnék minket, részben tudatalatti büntudatuk, részben a saját nacionalista uszítóik hatására!)*

A törvényt és a rendet tisztelőik imádságos szeretettel, a törvényt kényszerből megtartók, félve tisztelték a Szent Koronát. Senki sem volt közömbös iránta, s így jött létre a személyek és népek *(Hungarus)* harmóniája, itt a Kárpát-medencében.

Mint misztérium: A Szent Korona titkai azok a természetfölötti vonatkozások, amelyek nem magyarázhatóak és így a materiális világgal nem összeegyeztethetőek. Sajnos a magyar emberek körében is megkopott a tudata annak, hogy mindannyian Isten *(a természet)* gyermekeiként a Szent Korona tagjai vagyunk. Pedig a nehéz történelmi helyzetekben mindig ennek a tudata és a koronától kapott erő segített és soha nem a pénz, amit bálványoznak és istenné is emeltek a liberális materialisták és a bolsevik-globalisták. *(Ami az aranybörnyű imádatával kezdődött, s a dollár és euró „mindenhatóságának” összeomlásával fog végződni)* A Jóisten gondolatából származó beavató koronánk, objektíve akkor is egyedülálló a világon, ha valaki nem hívó! Titokzatos erejével, magnetikus aurájával magához húz minket. A kíváncsiságot páratlan tiszteletté oldja, s a szeretet odaadását, az igazi humanitást éri el. Minden magyar erőfeszítés benne rejlik, mint ahogy fennmaradásunk szent titka is. Ha találkozol vele, akkor érezned kell a magyar küldetést! ***Kocsis István, neves Szentkorona szakértő írta: „Az égből alászállt Szent Korona megerősíti a magyarságot annak hitében, hogy Isten sajátos értelmet szánt a magyar létnek.”*** Hiszen a mi égi királynénk – a Boldogasszony – viselheti egyedül a Szent Koronát a fején. Még a pápaság is elfogadta ezt az ábrázolást, sőt az egyház a korona „szent” mivoltát is magáévá tette, sőt a reformátusok sem tiltakoznak a magyar korona szent mivolta ellen soha. **A korona fantasztikus erejét a rajta véghezvitt átalakítások, a képcserék sem tudták teljesen megszüntetni - de sajnos -: csökkentették. Ám még így is tartja a kapcsolatot a fenn és lenn, az égi világ és a földi között. *(Csak az önmagunkban való hit hiányzik, hogy méltóak legyünk rá!)* A Szent Korona tehát a (természetfeletti) szakrális magyar királyok jogutódja, s a magyar nemzet jogi igazságérzetének megjelenítője és méltányossági, sőt erkölcsi foglalatja.**

Mint szimbólum: a Kárpát-medencét lakó nemzetek közötti kapcsolat és összetartozás, valamint a Magyar Államot alapító magyar nemzet tagjait és a nemzet összességét megjelenítő jelkép. De a Szent Korona mindig jóval több volt, mint egy egyszerű szimbólum, sok-sok évszázadon át az ország állami létét és más államoktól való *(szuverenitását)* függetlenségét jelentette, s ezt a folyamatot csak a bolsevik megszállás törte meg 1949-ben.

A Szent Korona ,mint személy: Miként is fogható fel élő személyiségnek és miképpen tekinthető a magyar államhatalom legmagasabb alanyának a korona? Mint tudjuk a hatalomba kerülő személyek is gyarló emberek, akik hibázhatnak. A koronánk személyisége az absztrakciónak (*elvonatkoztatás*) egy nagyon korai megjelenése, amely az emberi hibát küszöböli ki az uralkodásból, azaz szakrális királyhelyettesítő személlyé emeli a koronát. Így lett vallásokon felülemelkedően „Szent” a Korona, így vált államfővé, nemzetegyesítővé, jogi személyiségű tulajdonossá, a joguralom foglalatává, s ezzel a nép és az állam védelmezőjévé! Hiszen a nemzet tagjai öntestükből építik fel a „koronát”, a hazát és az azt védelmező Nemzetet, így a Szentkorona is mi vagyunk! A személyként „viselkedő” Szent Korona minden, a nemzetből eredő közhatalom egyedüli tulajdonosa, amelynek birtokosai voltak: a király és a nép, illetve az államfő és a nemzet: az egymásra utalt egyenrangúság közösségében. Ez egyúttal a hatalommegosztás sajátosan magyar elve is, amely egyedülálló elv a világon. Más népeknél ilyen tiszta hatalommegosztási elv nem fejlődött ki. A korona tagjai tehát mellérendeltségben alkotják a jogot és egymással is betartatják. Ez a valódi joguralom rendszere, s nem az Arisztotelész szerint is hamis népuralom a demokrácia.

Arisztotelész három jó és három rossz államformája szerint a királyság elve a *szereetet*, az arisztokráciáé a *megfontoltság*, a népuralomé a *szabadság*, csakhogy mindhárom hajlamos a romlásra és torzulásra, sőt az ellentétbe való átcsapásra is. Mivel a szegények kormányzata a demokrácia, így könnyen válhat a szabadságból szabadosság! Mivel a gazdag arisztokrácia kormányzata, sokszor nem a közjót szolgálja, így lesz abból oligarchia: ahol csak a vagyonosok érdekei érvényesülnek. S ha a király csak a saját egyeduralmói érdekét követi, akkor zsarnok lesz! Ám a számszerű, az erénybeli és vagyonbeli egyenlőséget vagy egyenlőtlenséget egyedül az összetett elvű alkotmányosság joguralma tudja kiegyensúlyozni! Ha a középosztály kellően erős, szervezett és nagy, akkor meg tudja akadályozni, hogy akár a túl gazdagok, akár a túl szegények javára billenjen el a hatalmi mérleg! Inkább kell tehát a törvényt vezetőnek választani - **a koronánk éppen ezt jelképezi** -, mintsem bármily kiváló emberi személyt, aki csak őre és szolgálója lehet a mi közjogi gondolkodásunkban a törvényi igazságnak, azaz a Szent Koronánknak! Arisztotelész ezt a politikai rendezettséget és joguralmat gondolta **politeiának**, mely az egyéni önzést kiszolgáló képes demokrácia ellentéte. Ha mindezt alaposan végiggondoljuk, akkor megválaszolható: miért szent a korona?

4./A jogfolytonosságot követelők:
az utolsó alkotmányos magyar állammal való folyamatosságot akarják visszaállítani, s a diktatúrák (*jogtalan*) jogi alapjáról visszasegíteni a nemzetet és annak államát a valódi alkotmányos rendhez, igazságos jog uralmához! Ez adhat szilárdságot az állam alkotmányosságának, s ez teremtheti meg a legitimitást is. A jogfolytonosság helyreállítása a még sokakban elevenen élő alkotmányos hagyomány megmentésének követelménye, s a belső jogérzék, a méltányos igazságosság követelménye is, mert a történelmi múltunkat, és őseink küzdelmeit elfelejteni erkölcstelenség és bűn a jövő nemzedékeivel szemben.

A jelenlegi állam a Rákosi-kádár diktatúrával jogfolytonos. Csupán az - *egy rossz pártot, több rossz pártra felcserélő* -, többpárti diktatúrára tudunk tekinteni rá és nem úgy, mint egy még nem elromlott demokráciára, de végképp nem úgy, mit az arisztotelészi **politeiára!** Azonban **a nagy történelmi csalás ott van, hogy a magyar történelmi alkotmányosság ma is érvényes, csak nem tudjuk érvényre juttatni, mert pénzügyi megszállás alatt vagyunk!**

A magyar törvényes hatalomgyakorlásnak mindig alapfeltétele volt a jogfolytonosság. Egészen 1944-ig minden történelmi államunk jogfolytonos volt az előzővel éppúgy, mint az

Angliában, ahol még ma is ezen alapul a jogrend. *(kivétel 1918-19: Károlyi Mihály és Kun Béla puccsista és a legnagyobb törvénytelenységben vagy terrorban tobzódó államai)*

5./ De jure és De facto legitimitás:

A Magyar Állam egyszerre **de facto** *(ténylegesen)* **legitim**, mert az állampolgárainak nagy része legitimnek hiszi, ám ugyanakkor **de jure** *(jogi szempontból)* **illegitim**, mert az állampolgárok hite nem alapul valódi tényeken, és ésszerű indokokon, hanem hazugságra, média megtévesztésre épül.

Mi a legitimitás? Általánosságban a jog és törvény uralmát értjük rajta. Akkor legitim, tehát igazolható az állam, ha **a főhatalom törvényes birtokosai az alkotmány által meghatározott módon nyerik el pozícióikat. A legitimitásnak fontos forrása a hatalom folyamatossága, azaz a szerves történetiség.** Ez is hiányzik a mai hatalmi berendezkedésből, amely magát betonozta be a hatalomba 1988-ban a választási törvénnyel és az alkotmánnyal. **Maga a legitimitás a közáltali elfogadottság szerint ítélt meg. S így, a politikai osztály erkölcsi züllése, a közvagyon gátlástalan kifosztása és a közérdek elleni folyamatos tevékenysége mellett: az alacsony választási részvétel és a médiamanipulált szavazók táborok megosztása, az ígéretet betartatlansága világos bizonyíték a legitimitás hiányára!** Ahogy azt már a Szent Korona ismertetésénél tárgyaltam, minden hatalom a nemzettől – *tehát a koronától* – származik. Így, a mai Magyar Államot nemcsak a törvénytelenül önjelöltek átmentési kísérleteként minősítjük illegitimnek, hanem a társadalmi elfogadottság igen alacsony szintje miatt is, hiszen a választásokon nem jelenik meg a szavazópolgárok közel fele. Márpedig ez, nem köz-általi elfogadottság igazolása, sőt!

6./ Hatalommegosztás:

Egy hatalomszervezési elv, amely arra irányul, hogy az állam intézményeinek egyike se bírjon a teljes hatalommal, hogy ne ugyanazok irányítsák az összes hatalmi intézményt. *(ma sajnos, ez sem valósul meg, mert minden hatalom a pártok uralta alsóház kezében, sőt a többséget adó párt kezében összpontosul!)* A hatalommegosztás célja a hatalom ellensúlyainak kialakítása és az ellenőrzés megszervezése. Ha ugyanis nincs ellenőrzés, akkor a hatalomgyakorlóknak nincs komoly okuk, hogy a hatalmat hatékonyan, tisztességesen és ésszerűen gyakorolják, s a nemzeti érdekeknek megfelelően.

A hatalom szervezési elvek két csoportja ismert:

A **hierarchikus elv**, ahol a hatalomrendszer koncentrált - *mint általában a pártoknál* -, és a **szövetségi elv**. Ez utóbbi, olyan közösségeket feltételez, amelyeket a tisztas kölcsönösség és annak ígérete tart fenn.

7./ Polgári engedetlenség vagy békés ellenállás.

A Magyar Államhatalom bitorlói maguk sértették meg a legitimitást adó elveket, s így az állammal szemben jogosan lépünk fel ellenállóként és nem engedetlenként. Az engedetlenség ugyanis nem kérdőjelezi meg a rendszert. Nekünk, a történelem során 1222-ben is született

ellenállási záradékunk, viszont a jelenlegi ál-alkotmány 1.§ (3) bekezdése is tartalmazza a törvényes ellenállás jogát: *”Senkinek a tevékenysége sem irányulhat a hatalom erőszakos megszerzésére vagy gyakorlására, illetőleg kizárólagos birtoklására. Az ilyen törekvésekkel szemben törvényes úton mindenki jogosult és egyben köteles fellépni.”* A jelenlegi rendszerrel szemben már nem lehet a polgári engedetlenség eszközével fellépni, hiszen ez a rendszer nyíltan hirdetett harcot a saját polgáraival szemben és 2006 októberében a Kossuth tér környékén. Kifejezetten a békés tüntetők megfélemlítésének céljából a tömegbe lőttek, akadályozták a szabadságharcunk méltó megünneplését, mindezt a nemzeti ünnep 50.-ik évfordulóján. A hatalombitorlók több ünneplő személy megvakításával, s több súlyos löfegyvertől származó sebesülés okozásával, *(a lelki sérülésekről nem is beszélve)* megfélemlítették a hatalomnak a szerintük is valódi birtokosát: **a népet.**

Ha ugyanis az állam nem tartja be még azt a jogot sem, amelyet ő jogosnak elismer, akkor maga az állam kérdőjelezi meg saját legitimitásának teljességét! Ebben a helyzetben alkotmányjogi jogos védelemi helyzet áll elő, s a törvénytelen állam, törvénytelen ál-alkotmányára hivatkozva is ki kell mondanunk, hogy: **jogos védelmi helyzetbe került a nemzet, az államot megszálló csaló, bűnözőkkel szemben! A jogos védelmi helyzetben a védekező, olyan közvetlenül fenyegető támadást hárít el, amelyet a hatóságoknak kellene elhárítaniuk! Ki kell tehát mondanunk, hogy a hatóságokat is megszállták a bűnözők, ezáltal az állam teljesen illegitimmé, sőt egyenesen bűnelkövetővé vált!**

8./ Demokrácia:

Demokrácia, azaz kisiklatható népuralom akkor van – még a liberális politikai filozófia szerint is –, ha valóban a nép választja a legfontosabb tisztségviselőket, az államfőt, a kormányfőt, a törvényhozókat és így tényleges befolyása is van, nemcsak a közügyek intézésére, hanem az államszervezet változtatásának kérdésére is. Pl. Az alaptörvényt népszavazás, azaz a közvetlen demokrácia jogintézménye fogadhatja csak el. Tehát demokrácia csak akkor lehetséges, ha a szabályosan megválasztott hatalmi tényezők igazolhatóan és a nép által elismerten: **csak a közjóért ténykednek!** A Magyarok Szövetsége csak az alkotmányosság keretén belül gondolkodik és a hagyományos, de jól bevált, sőt a szokásjogba is beépült alkotmányos elemek függvényében értékelné a népuralmat. Ma azonban nem demokrácia, hanem annak torzulása: tehát elituralom, vagy párturalom van!

A mai politikai osztály hangzatos demokrácia megfogalmazása valójában nem a népuralmat, hanem választópolgárok megtévesztését és a magyar alkotmányos hagyomány elfelejtését célozta. **A történelem folyamán már igen sokszor bebizonyosodott, hogy a törvények is szolgálhatják valamely hatalmi csoport érdekeit úgy, hogy minden más csoport érdekeit háttérbe szorítva, még a többség kiszolgáltatottságát is (látszatra) legitimizálja, azaz a népuralom hangoztatásával, szinte törvényesíti a törvénytelen rendszert.**

A modern alaptörvények olyan megoldásokat tartalmaznak, amelyek a nyilvános bírálatok szabadságát hangsúlyozzák, de a szólásszabadsága eredménytelen marad, mert a közvetlen demokrácia néprészvételi megoldását (a népszavazást) igen szűk körben engedik. S olyankor is a médiabefolyás nemtelen eszközével él a hatalom, melyet a bankárkaszt tart pénzpórázon. Így a modernitást azonosíthatjuk a joguralom egy – egyébként jogpozitivistá – újabb modelljével, amely nem enged népszavazást az alapvetően legfontosabb kérdésekben, pl. az alaptörvény, vagy az állam irányítóinak felelőségi kérdéseiben. **A demokrácia így formálissá válik és a polgárok csak, mint a jogrend kötelezettjei és nem kedvezményezettjei szerepelnek választástól választásig.**

Az elitelméletek szerint a demokrácia: csupán az elitek harca. S ebből a népet – különösen az

által, hogy nem engedik önszerveződni, mert minden idejét a létfenntartásra kell fordítania – és ezzel, valamint a törvénytelen és idegen jogrendszer segítségével teljesen kiszorították a hatalomból. Mindezt orvosolni azért nem lehet **a jelenlegi keretek között**, mert a jogi buktatókat úgy építették fel, hogy a nép nem képes nemzetté szerveződni, többek között az információk hiánya és az időelvonó gazdasági rendszer miatt. Akik ugyanis munkanélküliek lettek, s így jelentős idővel rendelkeznek, azok már többnyire „bedarálódtak” a római mintájú plebs tagjai közé, akik csak a kenyeret és cirkuszt várják ingyen és erőfeszítés nélkül. Valójában ennek a plebsnek a kialakítása történt meg 1989-től, amikor a pl. a cigányságnak elvették a munkalehetőségét, ezzel függővé és kiszolgáltatottá tették, s részben bűnözővé is.

9. Ősiség: A föld tulajdonlásának mintegy közösségi – szinte köztulajdoni - kerete.

Magyarországon a termőföld tulajdonosa a Szent Korona, azaz végső soron a közösség, a magyar nemzet. Idegen állampolgár csak honosítás után kaphatott földet Magyarországon, de csak birtokolhatta azt, mert a tulajdonláshoz nem volt joga. **Az ősiség egzisztenciális biztonságot nyújtott és megakadályozta a pénzügyi kufárság terjeszkedését, s ez által a birtokosok kifosztását hazánkban.** Szemben a Nyugat-Európai gyakorlattal, nálunk földadományozás, csak valamilyen közérdekű cselekedet jutalmazásaként történhetett. 1222-ben megszületett az Aranybulla, és ezt, a már régóta létező szokásjogot rögzítette írásban is. Ha az izraeliek hirdethetik, hogy Izrael földjét az Isten adta nekik, akkor a Kárpát-medencéről mi is kimondhatjuk ezt. **Izraelben és Angliában senki nem lehet a föld tulajdonosa, kizárólag az állam. Mindenki más csak használatra, átmenetileg veheti birtokba, bérbé.** Ez pedig igen erősen emlékeztet a magyar szokásjogi rendre. **A tőke szabad mozgása – amit ránk kényszerített az Unió és a saját politikusi garnitúránk – Izraelben nem elfogadható és nem mehet a jog „Isten akaratával”, Angliában az ősi szokásjoggal szembe! (nekik szabad?)** A Szent korona, mint egyedüli földtulajdonos bírja a Kárpát-medence egész területét, s ha a hit visszatér a lakosokba és felismerik az erkölcstelenség tőkekoncentrációjának iszonyatos kártételét, akkor a magyar ősiség törvénye alapján a birtokjogok automatikusan nem, de a tulajdonjog végre visszatérhet a nemzeti közösséghez, a nemzetet jelképező Szent Koronához. Tehát ma, ha áttételesen is, de magyar ősiség törvénye működik Izraelben, ahol senki nem lehet tulajdonosa a földnek, csak használatra veheti birtokba és soha nem bocsáthatja áruba. **A tőke szabad mozgása, szerintem sem élvezhet elsőbbséget Isten akaratával szemben, de az igazságossággal szemben sem! (Talán ez rövidesen, nem csak Izraelben lesz így.)**

10./ Autoritás, legitimitás és szuverenitás.

A politikai közhatalom gyakorlása kapcsán vetődnek fel a fenti szavak, de értelmezni nem szokták, csak pufogatják őket. **Az autoritás, magyarul tekintély!** Szent Ágostont idézem: **„az államot az igazságosság erénye különbözteti meg a pusztá hatalomra támaszkodó rablóbandától”** A jelenlegi Magyar Állam (tekintély) autoritás igénye nem magától érthető, hanem igazolásra szoruló igény! Erre az igazolásra szokták a politikusok a legitim és a cáfolatára az illegitim szavakat használni azért, hogy ne tűnjön fel a csalás!

A legitimitás, a folyamatos jogszerűség! A hatalom jogszerű megszerzése és gyakorlása tehát a legitimitás. Az önkény mindig illegitim (jogszerűtlen), a törvény és a szokásjog betartása pedig: többnyire jogszerűsít, azaz legitimizál! Ezért nem lehet legitimitásról beszélni ott, ahol a „törvénytelen törvényekre” épülően szerezte meg valaki az állami főhatalmat. Legitim hatalom csak az alkotmányos állammal való jogfolytonosság talaján képzelhető el! **A szuverenitás, az igazolható főhatalom gyakorlás!** Tehát a független, azaz senkitől sem befolyásolt, legfelsőbb hatalom gyakorlása, melynek közjogi forrása a nemzet. Hazánkban a

főhatalomnak nem jelképe, hanem valós tulajdonosa is a Szent korona, mint legfőbb szuverén. A szuverén jelentése: a senkitől nem befolyásolt, mindenkitől független és igazolt legfelsőbb hatalom gyakorlója.

Európa nyugati felén a hatalom egy és oszthatatlan. Magyarországon viszont az egység és egyensúly az államon belül úgy lett megteremtve, hogy a király/nép vagy államfő/nemzet egyaránt alávetődött a Szentkorona joghatóságának. A nemzet önként adta át a szuverenitását a koronának, a király pedig a koronázáskor kapott belőle, s esküben tett hitet a megtartásáról. A Koronát – *mint a szakrális király jogutódját* – megszemélyesítették, hozzárendelték a nemzet szuverenitásának birtoklását, s így a két egyensúlyba került erő, a király és népszuverenitás igénye összefolyt a Szent Koronában, az Ő szuverenitásának teljességében.

Amíg szerte Európában a főhatalmat a király egyedül uralta, addig a magyar közjogi küzdelmek eredményeként a király-államfő és a nemzet igényét, nem fordítják egymással szembe, hanem egy zseniális megoldással összehangolják és kiegyensúlyozzák. Ez szűnt meg az 1949. XX. ál-alkotmánnyal és a mai napig nem állítódott helyre, mert a nyugati minta alkalmasabb volt a hatalom kisajátítására, a bankárkaszti korporatokrácia teljes kiszolgáltatására.

A liberális demokrácia és a (*neo*) liberális gazdaságpolitika együtt bukott bele a konzumbolsevizmusnak a pénzkapitalizmussal kötött „házasságába”, amelynek idő előtti terhe (*nem áldott állapot!*), majd életképtelen koraszülötte: **a globalizmus.**

A rendszer gazdasági és ökoszociális bukása ma már egyértelmű, a kérdés csak az, hogy meddig kell a végső (politikai) összeomlásra várni? Ez rajtunk is, cselekedeteinken is múlik!

11./ A rendszer a gonosz:

A globalizmus tehát a legvadabb liberális és kizsákmányoló pénz-kapitalizmus, s a legvéresebb bolsevik hatalomgyakorlás nászából született! A rendszer - a tőke és hatalomkoncentráció folyamatos növekedése folytán - megöl minden nemzetállamot és magát a természetet is. De kizsigerel minden társadalmat, beolvaszt minden népi kultúrát, értéket. Mire is épül a mai „képviseleti demokrácia és jogállam”?

A fenntartható fejlődés hazugságsorozatára, a demokrácia média erősítéses délibábjára, s az államadóság csapdájában vergődő államszervezetnek – az uzsoraszerű kamattörlesztéséhez szükséges – folyamatosan megszorító és adószedő politikájára.

A gonoszság uralta közélet, mintaként hat a társadalom alsó rétegeire és az emberi gyarlóság fokozása mellett a lumpenizálódást is erősíti. Egyre erősebben gondoskodik az emberek – vásárlási és egyéb – függőségéről és a kufár szellem növekedéséről. Sőt, az aranybornyú imádása közben nem feledkezik meg a rendszer áldozatainak megfertőzéséről, hiszen azok így, maguk is a rabszolgaságuk helyeslőivé válnak. A függővé tétel nagy varázslata az erkölcstelenséget okádó televízió és a csalások demokráciáját megvalósító, de népuralmat hirdető politikai ripacsok, az ámitás színjátzásának mesterei.

A televíziók időelvonó és tudatmódosító álművészete rabolja el a gondolkodáshoz szükséges időt, s teszi a tunyaságig boldogtalanná a nézőket. Ez a mesterségesen előállított boldogtalanság pedig, arra ösztönzi az emberiséget, hogy fogyasszon. Vásárolja meg a boldogságát és adja át magát a fogyasztói „élvezeteknek”! A másik síkon pedig, a „megmondó emberként” szereplő, ún. megélhetési hazudozók megjelentetése képes csak arra, hogy a politikai zagyvaságokkal megzavarják az emberek fejét, amely zagyvaságokat minden nap adagolnak a nézőnek – *s ennek a vizionálásnak a segítségével* –, a gátlástalan és önző

politikai bűnözők, mint tehetséges bal vagy jobboldali népvézerek lépnek fel, s mindig a másik oldal hibáit ecsetelve szerzik meg az agyimosottak szimpátiáját és ezzel a szavazatait.

A gonosz tehát az élőködés és a hazudozás művésze. Ám a világ tönkretételét nem tudja már letagadni, bár a társadalom „bekábított” része önkéntesen áll be a hazudozók eltűrőinek sorába, mert gyáva szembe nézni a ténnyel, hogy csúnyán becsapták és kifosztották. A természet azonban nem ilyen türelmes és nem tűri az élőködőt, inkább elpusztul: ha hagyjuk. Nem csak a gonosszal, hanem velünk együtt fog pusztulni, ha időben nem építjük ujja az ellenállásra képes nemzetet. Nem feledve el, hogy: **segíts magadon, s az Isten is megsegít**, de a gonosszal szemben álló Jóistenhez kell fordulnunk! **„Ne hagyj minket kísértésben, de szabadíts meg a gonosztól”** Aki viszont nem az Istenben, hanem az anyagban hisz, annak még nagyobb a felelőssége, hogy a politikát elszakítsa a pártoskodástól és a közérdek önzetlen szolgálatába állítsa vissza, mert az nem a hamisságot, színházat, hanem a közjót kell szolgálja.

12./ Befejezésül tekintsük át, hogy a jogfolytonosság helyreállításának lehetősége mire alapozódik?

1./Belső jogérzékünk a történeti alkotmány fennmaradt lenyomata.

2./Alkotmányunk ma is érvényes, de még nem tudtuk érvényre juttatni.

3/ Nem csak az alkotmányos, hanem az intézményi jogfolytonosságot is, célul tűzzük ki. Tehát vissza kell állítani a felsőházat, a mai kor követelményeinek megfelelő módon, civil és önkormányzati alapon.

4/ Ha a felsőház (civil) intézménye helyreáll, nem alakulhat ki káosz, pedig kettős hatalom alakul ki. A társadalmi nyomásra helyreáll a teljes alkotmányos rend, ahol a jelen hatalombitorlóinak, nem lehet többé véleménydiktatúrájuk!

5/ A rendszer falán már látszódnak a repedések, s az internet olyan lehetőség, amit feltétlenül ki kell használnunk, hogy ismertessük: ***A jelenlegi hatalom (illegitim) törvénytelen, azonban az általuk folyamatosan hangoztatott „népfelség” elve alapján felállítandó civil felsőház törvényessége viszont teljességgel (legitim) tehát törvényes lesz.***

Megalakulása az önszerveződő nemzet akaratán, a történeti alkotmányosságon (1926. XXII. tv) és 1956 munkástanácsainak alulról és valóban demokratikusan megválasztott vezetőjének – az akkori kettős hatalom fejének – a törvényes kinevezési jogán, illetve a Szentkorona szuverenitásának elvén alapul.

(A részletek a nemzetihirhalo.hu oldalon lévő (Bene Gábor) rovatomban szereplő: „Államjogi problémák és megoldásai” című tanulmányomban is elolvasható, vagy a Fejlődés vagy forradalom című könyvemben, amit interneten is elküldhetek. drbenegabor @ mail.com)

6./Mivel a jelenlegi hatalombitorlók nem akarják a *(de facto)* tényleges hatalmukat - és ezzel a bankárkaszt jól fizető szolgálatát -, elveszíteni a szükséges társadalmi nyomáshoz egy jól szervezett, komoly társadalmi erővel bíró népmozgalom kell. Ez a szervezett népmozgalom lehet a megújított: **Magyarok Szövetsége**, de lehet bármely más mozgósító erővel rendelkező.

A közjogi harcunkhoz pedig jó tudni: A történeti alkotmányunk nem papirosalkotmány és nem jogpozitívista, hanem a szokásjogi rugalmasság és írott norma bevált együttese!

III.rész

Jogi-politikai lehetőségek a nemzet magára találásáért.

“Semmilyen szél sem kedvező annak, aki nem tudja, milyen kikötőbe tart.” (Seneca).
„A változtatáshoz személyes kiállásra és közös bátorságra van szükség.” (Ángyán József)

Először is tisztázzuk a **politika** fogalmát. Eredetileg a polisz ügyeivel való foglalatosságot jelentette, s mivel ma a polisz a haza, így én politikus vagyok, csak nem párt - *azaz rész-politizáló* -, hanem a nemzet politikusa, a legmagasabb szintű lelki-tudati összetartozást, a minőséget és értékrendet felmutató magyarság szolgálatttevője. Tőlem ezért áll távol a pártpolitika megosztó szerepe: **részérdek képviselése**.

Másodszor tisztázzuk a jog és nemzet fogalmát, ahol szintén sok a félreértés.

A régiségben **jó ige**, amit később **jogként** határoztunk meg, mára már nem az alulról jövő szokásjogi rendet jelenti, hanem felülről legyártott és csak bennünket kötelező: állami-jogi normákat. Ezért egyszerűbb lenne a számomra, ha történeti alkotmányunk evidenciáit, vagy „ahogy a Fidesz nevezi: „vívmányait” ismertetném. Azonban ennél már sokkal bonyolultabb a helyzet ma, amikor már semmi sem az, aminek látszik.

1944 óta ugyanis, a jog maga a jogtalanság! S bármennyire is hallgat erről a közbeszéd és a párteltek - jelenleg is a Kádár rendszer jogfolytonosságában élünk. Sajnálatos módon a jelenlegi hatalom sem legitim, legfeljebb legális. Ám ez, éppen a kádári korszak hamis törvényeivel való megfelelést, tehát a de jure illegitim államunknak a teljes **törvénytelenységét** jelenti és igazolja is egyúttal.

Az a jogi lehetőség, amit a Fidesz-KDNP próbált 2011. ápr.25-én a Húsvéti-alaptörvényben érvényesíteni: **sajnos alkalmatlan eszközzel történt.** Így a törvénytelen államból minden erőfeszítésük ellenére sem tudtak törvényest varázsolni. A jelen állam ugyanis csak akkor válna törvényessé, ha a jogfolytonosságot visszaállítanánk a történelmi magyar államok sorával, illetve a magyar történeti alkotmánnyal. E nélkül ugyanis (*a de facto és de jure legitimitás - tehát a valódi törvényesség*) teljes mértékben megvalósíthatatlan!

A törvényességhez alapvető szemléleti változásra és leginkább a Szent Korona, tehát a **NEMZET** főhatalmának visszaállítására lenne szükség. Mert őseink már tudták, hogy az ember esendő, így rá nem lehet főhatalmat bízni, csakis a Szent Koronára. A magyar korona ugyanis nemcsak a joguralmi állam biztosítója, de élő személy is, aki a nemzet tagjaiból áll, tehát sokkal **valóságosabb a közhatalma**, mint bárhol és bárkinek a történelem folyamán.

(Az AJET - az Alkotmányos Jogfolytonosságot Előkészítő Tagozat - munkája során nemcsak alkotmányosságunkkal ellentétes jogi normák vizsgálatával, s azoknak a Szent Korona értékrendhez igazításával foglalkozik, hanem nemzetépítő feladatokat is felvállal.)

Az alapértékek meghatározása a nép és nemzet túlélését szolgálja, s ezért határozottan, egyszerűen és érthetően kell rangsorolni őket!

Vegyünk egy példát: a személyiség az ember alapvető sajátossága, amely az egyének különbségeire épül. A személyiségekből álló és azonos értékrendet valló, s azt cselekvően követő közösség a **nemzet**, amely éppen a saját értékrendjének védelmére hozza létre: szervesen fejlődő, alkotmányos államát. Ezért állami intézményrendszer nem szegülhetne szembe a létrehozó akaratát tükröző értékrenddel, mert akkor az egész állam **léte** válik értelmetlenné, ahogy azt 63 éve meg is tapasztalhatjuk. A természetes személyt a jogi személy hamis kreációjával zavarta össze a világ, s ily módon hozott létre egy - a szuverén személyiségektől elidegenedett -, s polgárai számára igen káros rendszert. A **nemzet** fogalmát azért keverik a társadalommal/néppel/lakossággal/ állampolgárral, hogy az érzelmi megosztásra szakosodott pártokrácia létjogosultságát ne vonhassa kétségbe senki. **Mert a nemzet akarata a közjó és annak értéktudatos követésében érhető tetten. Ezért a pártok magatartásában és céljában nem a közjó szerepel első helyen, hanem a hatalom.** Így még a közhatalom fogalma is kiüresedett: nem közhatalomként működik az állam ma, csak bankárkaszt pénzpórázon féken tartható pártvezetők és zsarolható kormányainak: az egyszerű intézményrendszereként.

A természetes emberi közösség, tehát a **nemzet - társadalomszervező ereje** azonban -, épp a felvilágosodás korszakától kezdve sorvadásnak indult, s így, egyre gyengébb az érdekképviseleti képessége. Napjaink médiájában felépített, **régi-új politikai osztály nemzetidegensége**, a maradék nemzet társadalomszervező erőit is lebutította, s szinte teljes mértékben átfordította az egyéni érvényesülés, a fogyasztói vágyak, valamint a bankárkaszt bűncselekményeinek az eltűrésére. Sőt annak elvtelen és folyamatos kiszolgálása miatt: egyre aktuálisabb lesz a költő József Attila, zseniális kifejezése: „a fortélyos félelem igazgat”

Következzen pár szó a bankárkaszt, a multik, és a kiszolgálóik ellen szükséges harcról.

Új és hamis bálványt teremtettek a pénzt Istenként tisztelőik. S ez már nemcsak egyszerűen bálvány, hanem a gonosz legfőbb eszköze is lett a természet és a társadalom pusztítása érdekében. Ferenc pápa mindezt így fejezte ki: „**Az ősi aranyborjú imádata új és kegyetlen képet talált a pénz kultuszában. Egy olyan gazdaság diktatúrájában, amelyiknek nincs emberi arca és nincs igazi, emberi célja sem.**” A pénzügyi spekulációnak piacként való feltüntetése, s annak abszolút függetlensége az, amely ezt a kegyetlen monetáris diktatúrát élteti és a népeket a fogyasztás rabszolgaságába taszítja, miközben minden emberi értéket kilúgoz belőlük. Mára már, a legtöbb állam politikai vezetését, a pártokat és a kormányokat is, a bankárkaszt által kialakított pénzpórázra vette ez a sátáni erő, s már nemcsak a népek valóságos érdekeit szolgáló ún. nemzeteket semmisíti meg ravasz eszközökkel, hanem a népek szellemi kultúrájából is minden értéket kirabol. Így törekszik a profitmaximalizálás mellett a népek teljes bedarálására is. A hagyományos viseletek helyett „egyen-farmer”, a népzene helyett „világzene”, az értékmegőrzés helyett „agymosás” történik. Ez az előadás régóta így folyik, s a szerencsétlen néző egyre függőbbé válva: mindent elveszít. Ezért ne maradjunk tovább nézők, de közjót követelve: váljunk végre szereplővé!

Minden embernek két döntéshozó szerve van: az agya és a szíve.

Ha egy nép hite és természetes szaporodása lecsökken, ha közügyei iránt nem érdeklődik a többség, ha szabadságáért gyáva harcolni, akkor **a múltját és vele a jövőjét is el fogja veszíteni**. Most idézek egy nagyon figyelemre méltó és meglepő mondatot: „**Azé az agy és a**

gondolkodás, aki megtévesztéssel, félretájékoztatással megműveli.” Írja Drábik János. Ha ez így van, akkor fordítva is igaznak kell lennie. Szövetségünknek ezért kell keményen kiállnia az igazsággal és a valós tájékoztatással, mert ezzel képesek leszünk nemzetté emelni a népünk jelentős részét! Az erős, önszerveződő nemzet pedig visszaveszi majd az őseink által alkotott államot a saját kezébe, s szükséges mértékben modernizálja azt! Ehhez azonban három, pillérre van szükségünk:

- 2006-ban meghirdetett önszerveződő és erkölcsi megújulásra,

- Az évenkénti MOGY szemfelnitő, tettekre sarkaló szellemi kiképzésére, s végül a harmadik pillérként - szükséges olyan szuverén személyek közössége, amelynek mozgósító ereje van.

Szövetségünk felnőttképzési programjának tehát nemcsak a szakrális kérdésekben kell utat mutatnia, nemcsak az ismeretek gyömszölése és az értékek felmutatása legyen célja, hanem az **akarát** edzése és a **tettek**re buzdítás mellett a **felelősségérzet** tudatosítása legyen a fő cél!

Az Aranybullában, először leírt, ősi, ellenállási jog ugyanis, sokkal **inkább kötelesség** az alkotmányosságot semmibe vevőkkel szemben, mint jog! E kötelezettséget kell visszaültetni a nép nyitottabb és érzelmileg is magyar – *tehát értékrendben élő és gondolkodó* – részébe, s megfelelő túlélési **stratégiát és taktikát** kialakítani számukra. De a **stratégia - a célok eléréséhez szükséges eszközök meghatározása** -, csupán eszközrendszer, mely a változó körülmények ellenére is lehetővé teszi célunkat: **az alkotmányos jogfolytonosság elérését**. Tartalmazza a szükséges és alkalmas **emberek, eljárások, eszközök** megtalálását és ezek célszerű működésének összehangolását, az alábbi cél – út – erőforrás által rangsorolt szerkezetében:

Az elérendő fő és mellék **célokat**, érthetően és egyszerűen kell meghatározni, az **ÚT - hogyan, milyen módon, mit** kell tenni a cél elérése érdekében? kérdésre adott egyszerű válasz, s végül az **ERŐFORRÁS** – amelynél utanként eldönthető, hogy **mi** vagy **ki** tud segíteni a cél elérésében, s az: mennyire elég vagy elégtelen.

Lássuk célhoz vezető taktikák és utak rendszerét!

Szövetségünk neve mellett mindig fel kell tüntetni, hogy **nemzetépítő népmozgalom** vagyunk, s ezzel el kell határolódnunk a mai pártokrácia minden szennytől. Visszont fel kell ismernünk, hogy több vasat is kell a tűzbe tartanunk, s feltétlen szükséges két komoly intézményrendszer kiépítése. Első a pártok játékteréül szolgáló **alsóházban**, a másik a - *liberális kifejezéssel civilkontroll* nevű -**felsőházban** jut szerephez.

Ez utóbbit csak a nemzet hozhatja létre, s csak olyan szuverén és erkölcsileg feddhetetlen személyekből, akik vállalni is tudják a rájuk váró küzdelmeket és képesek szembeszállni a monetáris diktatúrával.

E felsőházat azonban nem lehet a hagyományok alapján felállítani. Ugyanis a szerves jogfejlődés történelmi eseményei, olyan mintát adtak 1956-ban a számunkra, amely a jelölés nélküli választás és a szabad akarát legszebb megnyilvánulásaként: *a munkástanácsok vidéki választási módszerét* követve alakított ki, egy ún.: „népszerűségi indexet”. Mindenki, aki jelen tud lenni a MOGY-**Nemzetgyűlésen**, két személyt javasolhat írásban a felsőház tagjai sorába e módszerrel!

Az így kialakult szavazati sorrend pedig biztosítja azt, hogy ha kiesik valaki a felsőházi tagok közül, akkor a listán következő személyt, azonnal fel lehet kérni a létszám kiegészítésére, s a folyamatos és modern felsőházi működés biztosított, s a **kettős hatalom** – tehát a *pártoknak a civilek általi ellenőrző tevékenysége* – egy minden szempontból igen stabil és reális ellensúlyrendszerrel biztosít. Ráadásul ez megfelel az ősi alkotmánynak, s 1956 szellemének is. Így végre nemcsak a bankárkaszt felügyel majd pártokat, de a nemzet is!

Nekünk minden eszközzel: Még egy pártstruktúra nélküli párttal is meg kell harcolni a kiszolgáltatásra megvehető pártokrácia ellen!

Az alsóházban is szükséges megjelenni az igazi nemzeti erőknél. Ezért egy – *a szokásostól eltérő szerkezetű pártot kellene létrehozni* – amely nem fűzhető fel a pénzpórázra, mivel zártvégű a rendszere és nem akar majd modern tömegpárttá válni. Ezzel kiküszöböli a pártrendszer megosztó szerepét, sőt az ügynökbeépítés lehetőségét is. E párt valójában a „nemzeti lelkiismeretként” vagy más szóval a „nemzet becsületbíróságaként” kíván funkcionálni. Maximum 14 fős tagságot számlálva, csak az alsóházi képviselőséghez szükséges háttérrel biztosítaná az ún. „pártlistán” bekerült civileknek, akik viszont nem lehetnek tagjai egyetlen pártnak sem, még e zártvégű és civileket helyzetbe hozó, s a részképviselést leleplező pártnak sem. Viszont ha a nemzeti-civilképviselő nem a választóinak az érdekeit képviseli, hanem megvesztegethető, vagy nem teljesíti vállalt programját, illetve olyan intézkedéseket szavaz meg, amelyeket az őt a választásokon jelölők megkifogásolnak, akkor a „nemzeti becsületbíróság” azonnal megvizsgálhatja a tevékenységét. S ha a vádak igazak, akkor visszavonhatja a mandátumot és a szavazati eredmények alapján következő személyt bejuttatja helyette a képviselőházba. Mindezt a jelenlegi polgári jog is képes biztosítani, ha a becsületszerződés alaposan ki van dolgozva.

Így mindkét „házban” meglehet a nemzeti képviselő, s nincs többé lehetősége sem a pártoknak, sem az egyes képviselőknek arra, hogy a közjó elveit teljesen figyelmen kívül hagyva - *csak magán- vagy pártérdekek szempontjából* - döntsenek az egyes kérdésekben. Hiszen így már nem működhetne tovább, sem a „nácizó-fasisztázás” miatti elhatárolódás, sem az agyonhallgatása a magyar nép nyilvánvaló érdekeinek. Sőt, ez esetben azok a szavazók, akik kiábrándulva a „pártokráciából” - *mindeztől el sem mentek szavazni* -, végre megtalálhatják azt a hiteles és technikailag lejárathatatlan nemzeti pártot, amelyre nyugodtan voksolhatnak. Hisz ez esetben nem kell majd attól tartaniuk, hogy a bankárkaszt által pénzelt pártot vagy személyt segítenek be az alsóházba, aki megfélemlítve az őt jelölőkről, semmiféle érdekképviselést nem biztosít számukra, s akik csak felveszik azt a fizetést, ami csak egy valóságos képviselőnek járna. A nemzeti-civilképviselőnek azonban a nemzetszolgálat lesz a feladata, s ezért optimális esetben a képviselői fizetését is felajánlja majd közcélra! (*pl. Bójte Csaba védenecinek az ellátására*.) Mert neki nem a megélhetésre kell a képviselői fizetés, hanem ezzel is a nemzetépítés újabb nemzedékének fogja megadni a lehetőséget a tudatosodásra, a szellemi kiképzésre. A mi valóságos „népképviselőink” erkölcsi-tudatformáló mintája, valamint a nemzeti-civilfelsőház tagjainak áldozatvállalása lesz az, amely lebontja majd a közösséget és a közjót csak szavakban hirdető álságos „sikermintáit”. A Magyarok Szövetsége és annak Alkotmányos Jogfolytonosságot Előkészítő Tagozata már dolgozott azon az alaptörvény tervezeten, amely szerint az ősi alkotmányos evidenciák kicsit sem elavultak, hanem nagyon is modernek és a közjót szolgálják. E mellett a „kettős hatalomra” is szüksége van a haza minden polgárának, hisz az igazságos jogrendet csak így - *alaposan megszervezett és civilek által erődemonstrációval támogatott* - közjogi küzdelemmel tudjuk visszavenni! A közjogi harc pedig Molnár Kálmán közjogász 1931-es gondolata szerint ebben áll, idézem: „**Csak egyetlen**

alkotmánybiztosíték van: a nemzet ragaszkodása az alkotmányához....ha a nemzet tagjai... annak megvédése érdekében szenvedni, magukat feláldozni is készek, akkor az alkotmány biztosítva van! Ma pedig azért van óriási szükség a nemzetépítő Magyarok Szövetségére, mert még a magukat nemzet-tagnak gondolók körében sem teljesen világos az az ***alkotmányos jogtudat***, amely még 1931-ben is jellemezte a magyar népesség jelentős részét. Ezt a jogtudatot visszaadni, s az önszerveződést megindítani: **alapvető magyar küldetés**, így nemcsak az AJET célja.

Az önszerveződő **nemzet** minden egyes kiscsoportjának, szükséges a reális, elérhető, tervezhető cél, valamint az előre kitűzhető határidők meghatározása, mert a türelmetlenség és a tudatosság látható hiánya e nélkül felmorzsolja a Szövetség erejét. Sőt az utat is pontosan kell látnunk, amelyet be kell járni a cél érdekében, s világosan határozni szükséges a közjogi harc lépéseiről. A feladat tehát nem kevés! Ehhez pedig a nemzetépítő Magyarok Szövetségének fel kell tárnia azokat az erőforrásokat is, melyekre szükség van a stratégia megvalósításához.

S azt, a könnyen érthető, szokásjogi elemekre épülő, de modern „Hármaskönyvet” is elérhetővé kell tenni minden magyar számára, amely elkészítése szintén az AJET feladata kell, legyen.

Végül stratégia akciótervvé való bontásához, a haladást ellenőrző mérésnek a kialakításához, igénybe kell venni a tudományt és a szerves jogfejlődés megtapasztalható lehetőségeit, s ***legfőképpen a laikusok kritikáit.***

Végül lássuk a **’divide et impera’ elleni szükséges lépéseket: leegyszerűsítve!**

- az egykori polgári körök szervezési elveit kell tanulmányozni a kisközösségek alapítóinak, s továbbfejlesztelniük a nemzeti körökben
- a kettős vezetés megvalósítása (*választott és alapító élenjáró*) azért, hogy lehetetlen legyen az önzés, a kontroll nélküli irányítás, az értékrendtől való eltérés a nemzet bármely szintjén!
- reális nemzetépítő munka, csak tudatos szemfelnýtással lehetséges, ezért a szemfelnýtás napi feladatnak kell lenni mindenki számára, aki nemzet tagjának tarja magát!
- önszerveződés csak ott várható, hol szellemileg kiképzett vezetők vannak!
- csak önszerveződő közösség képes az önvédelemre és a pénzdiktatúra ”túlélésére”
- a rövidtávú célok között szerepeljen a „nemzeti lelkiismeret párt” is
- szintén szerepeljen a civilkontrollt biztosító 1956. mintájú felsőház

Mindezekhez nem szükséges a tisztességes pártvezetők meggyőzése, mert Szövetségünk elve: ”mindig magunkért, soha mások ellen”! Viszont világosan kell látnunk, hogy az mai állam legitimitása egyenlő a nullával, az alsóházi cirkuszban viszont senki sem akarja ezt komolyan felvetni. Ezt az álságos magatartást támogatja a frakciófegyelemként kialakított politikai kartell, amelyet még a kiszavazók pénzbüntetése is erősít. Ráadásul az alsóházi képviselők teljesen el vannak szakítva választóitól és visszahívhatatlanságukkal rendszeresen vissza is élnek. Mindezekkel szemben csak a pártoskodástól független nemzet újjáépítése segíthet.

A kettős hatalom épp az alkotmányos államot fogja majd visszacsempészni a számunkra, remélhetőleg vér és erőszak, de nem erőfeszítés nélkül! Ha a nemzetné szervezést sikerül megvalósítanunk, akkor végre hátradőlhetünk egy pillanatra, s elmondhatjuk Vörösmarty Mihály néhány sorát:

**Előttünk egy nemzetnek sorsa áll.
Ha azt kivíttuk a mély sülyedésből
S a szellemharcok tiszta sugaránál
Olyan magasra tettük, mint lehet,
Mondhatjuk, térvén őseink porához:
Köszönjük élet! áldomásodat,
Ez jó mulatság, férfi munka volt!**

Köszönöm, hogy elgondolkoznak a szavaimon, s remélem sokan fognak elindulni az önszerveződés útján, amelynek eredményeként újra feláll, s magára talál a Nemzet!

Zárszó:

A hagyomány és kultúra örök értékőrző jogi anyanyelve a magyar alkotmányosság. Fokozatosan épült, fejlődött, csiszolódt, s így az értékei megmaradtak az utókornak. Az alkotmány nem része a jogrendnek, hanem teremtője. Az egyszeri „jogalkotással” létrehozott charta nem minősíthető alkotmánynak, mert hiányzik belőle a szerves jogfejlődési elem és az előző generációk által meghatározott közjogi alapértékek elveszítetlensége. A charta tehát csak alaptörvény vagy sarkalatos törvény lehet a magyar jogi szemlélet, de az eredeti – *a liberalizmussal nem fertőzött* – európai alkotmányosság tükrében is. Akik ma „üzemeltetik” az államot, azok a legalább ezer éves nemzet államalkotó akaratát nem akarják képviselni, hanem a saját érdekeik mentén párt-politizálva, a saját boldogulásukat építik a közjó szolgálata helyett. Nem csoda, hogy hallani sem akarnak a közérdek alkotmányos alapelveiről, a hatalommegosztás sajátos magyar modelljéről, s azt inkább felejtetni igyekeznek a néppel, nemzettel, de még a lakossággal is. Erre a felejtésre szolgál az is, hogy a képviselők, de az újságírók is az alaptörvényt is rendszeresen alkotmányként kezelik, sőt helyenként még annak is hívják! Mindez azt a rossz érzést kelti bennem, hogy ezek a momentumok a hagyományos alkotmányosságtól akarja elszakítani végképpen a Nemzetet. Az előző hatalmi szabályzat nem véletlenül keverte az alaptörvény és az alkotmány fogalmát. Nem véletlenül szolgálta ki a bolsevizmust, majd 1984-től a globalizmust is. A közgazdaságtant és a jogot oktatók álságossága és a pénzhatalom irányította „köztájékoztató” olyan szinten butította el az embereket, hogy már képtelenek felismerni a saját érdekeik védelmét. Illetve e védelmet jelentő történeti alkotmányosság szükségességét.

A magyar értelmiség felelőssége óriási, mert ma az internet világában már nem lehet arra hivatkozni, hogy eltitkolták előlük a tényeket, elveket, az igazságos jogfejlődésünk közjogi csodáit. Alkotmányunk – *amely a szerves jogfejlődés eredménye* – nem szenvedhet egy idegen jogrendszer börtönében, hiszen maga a közjog az, amely alkotmányos jogelvek függvényében születik. Ha a párt-politikai körülmények folytán valamilyen beteg torzszülött jogalkotás kezdődne, ez akkor sem hathat vissza arra az alkotmányra amely egy szerves időszűrőn keresztül jött létre, évszázadok alatt.

Aki új alkotmányt akar, az nem érti a magyar alkotmányosság lényegét, a szerves jogfejlődés körülményét. Aki viszont az alaptörvényt akarja alkotmánynak csúfolni, az tájékozatlan, érdektelen, vagy szándékosan akarja eltörölni a kapcsolatot a jogrend ősi elemével, mert meg akar szüntetni minden kapcsolatot a magyar történelemmel, az alkotmányossággal. Vigyázzunk rá és építsük vissza az alkotmányőrző Nemzetet! Minden nap tegyünk azért, hogy magyar tudatosságunk egyre magasabbra emelkedjen! S ne feledjük Ady szavait: „Akkor születtek nagy dolgok, ha bátrak voltak akik mertek”

Utóirat:

Pió atya jövendöléséből merítsük hitet és erőt a nemzetépítő és közjogi küzdelemhez!

A stigmákkal rendelkező szent ember így jövendölt hazánkról:

"Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!"

Ezt egy olyan ember írta, akinek ez szerepel önéletrajzában: *"családunkban nehéz lett volna tíz lírát találni, de sohasem hiányzott semmink se."*

Vége

Az alábbi szöveg idézet a *Közép-Európa története egy cseh politológus szemével* c. könyvből. (70-71 o.)

František Palacký Az osztrák állameszme című dolgozatában így értékelte a magyar alkotmányt: „A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni; megvan benne az igazi országos autonómia eleven csírája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol sokáig és tartósan meg nem maradhat; jelen van benne a reform és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell. Ebből lehet megérteni és magyarázni a hungarusoknak (nem csupán a magyaroknak) a maguk ősi alkotmánya iránti közös szeretetét s a rendkívüli energiát, amelyet annak fenntartására és védelmére fordítanak; a hungarusnak bürokrácia alatt élnie és boldogulnia nem lehet...”

Milyen volt hát ez az alkotmány, és mi volt a történelmi jelentősége? Először is állapítsuk meg, hogy a hungarusok ezeréves alkotmányos folytonosságukhoz való ragaszkodása alkotta a történelmi magyar állam létalapját. Ennek az alkotmánynak a fő előnye a hatalommegosztás volt az uralkodó és a rendek közt, miközben a tulajdonképpeni „demokratikusság” a széles körű decentralizáción, az autonóm országos intézményeken nyugodott. Első helyen említsük meg az országgyűlést, amely minden királyi javaslatot megvitatott, és saját kebeléből választotta a nádort (palatínust), a király helyettesét, s az a Helytartótanács segítségével végrehajtotta a király és a rendek által közösen elfogadott terveket. A decentralizált országos hatalom voltaképpeni alapjai a vármegyék voltak, a királyság egyes területein illetékes közigazgatási egységek, melyeknek élén a comes (főispán), az alispán és a többnyire alulról

választott helybeli tisztviselők álltak. Minden vármegye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyei ülések, melyeken részt vett az egész szabad lakosság, választották a vármegye ügyeit intéző tisztkart. „Az országgyűlésen elfogadott és a király által szentesített törvényeket ki kellett hirdetni a vármegyei üléseken, hogy aztán a vármegyei hatóságok végrehajtsák azokat. A legmagasabb állami szervek intézkedéseit szintén ki kellett hirdetni a vármegyei hivatalok útján, és a vármegyei üléseknek jogában állt, hogy az olyan rendeletek ellen, amelyeket sérelmesnek tartottak, »tiltakozásokat« nyújtsanak be, és végrehajtásukat a tiltakozások elintézéséig leállítsák. Ha valamilyen népszerűtlen rendeletről volt szó, az egyes megyék közölték egymással tiltakozásuk tartalmát; ez volt az az eszköz, mellyel a történelmi Magyarországon tömegesen fel lehetett lépni a nem tetsző rendeletek ellen, ezek végrehajtását a megyék ellenállása akár meg is akadályozhatta. Ez a széles körű vármegyei önkormányzat volt az a legyőzhetetlen pajzs, amellyel a magyarok megvédték állami önállóságukat, és amellyel győztek az uralkodók egységesítő törekvéseivel szemben.”³⁵ A magyarok harca a magyar alkotmányért hosszú és véres volt, mint minden harc, amelyet a politikai szabadságért vívnak. **Ez a harc a közép-európai történelem legfényesebb lapjaira tartozik, s a jövőben minden Közép-Európa történetével foglalkozó tankönyv részének kellene lennie. Az emberi és polgári jogokért folytatott mai küzdelmünk számára ez olyan hagyományt jelent, amit vállalni kellene, a közép-európai nemzetállamok megalakulásának megalapozatlan dicsőítése helyett.**

A nemzetállamok ugyan ideiglenesen megvalósítottak számos nemzeti törekvést, meghozták némely nemzetnek a nemzeti szabadságot, másoktól viszont elvették azt, s ami a legfontosabb, nem biztosították tartósan a politikai szabadságot, sem a békét nem hozták meg Közép-Európában.

Forrásmunkák:

Timon Ákos: A Szentkorona elmélete 1912

Molnár Kálmán: Magyar Közjog 1926

Molnár Kálmán: A jogfolytonosság helyreállításának szükségessége 1930

Endrey Antal: A korona országa 2002

MAJT: Történelmi alkotmányunk jogán 2003

Tóth Zoltán József: A magyar állam metamorfózisa 2007

Rihmer István-Papp Katalin: Mit kell tudni a Szent Koronáról? 2008

Tóth Zoltán J: Magyar közjogi hagyományok és nemzeti öntudat 2008

Tóth Judit: Szent Korona a mágikus pecsét 2009

Rudolf Kučera: Közép-Európa története egy cseh politológus szemével.

Zétényi Zsolt: A történelmi alkotmány 2009

Tóth Zoltán J: Élet a Szent Korona jegyében 2010

Ablonczy Bálint: Az alkotmány nyomában 2011

(Hátlapra☺) **HÁROM VÉLEMÉNY E KÖNYVRŐL**

I.

Világos, jó stílusú, közérthető nyelvezetű írás. A Szentkorona állameszme mindenki számára könnyen érthető foglalata és a mai állam alapos kritikája. Gratulálok. **Id. Antall Péter**

II.

Kulcsfontosságú mű ez, melyet még nagyon sok magyarnak el kell olvasnia, hogy nem az első, hanem a nulladik, illetve, a nulladik előtti lépést megtehessek. Észre sem vesszük és átalakítják a gondolkodásunkat világnézetéről, erkölcsről, etikáról, szerelemről, házasságról, hazáról... s nincs védekezési lehetőség ellenre. Belefurakodik az agyunk legbelsőbb zugába és ott végzi lassú romboló munkáját..... idegesít ez a mostani világ, amiben most élünk és nem is szeretek róla elgondolkodni. Azt hiszem így védekeztem eddig, az Ön szavait használva: „érdektelenségbe temetkeztem”. Az is érthető lesz a könyvből, hogy miként lettünk rabszolgák a demokráciában. Köszönöm: **Szabó Átmos**

III:

Gyakran vagyok úgy, hogy az én gyomrom is émelyeg a fellengzős, mitomán szentkoronázástól, és hiányolom, hogy nem eléggé ültetik át a modern filozófia nyelvére, vagy elvész az egész ügy lényege. De tanúja vagyok annak, miként fejlődtek mindannyiunk nézetei. Fáy Árpáddal együtt elsők voltunk az alkotmány és alaptörvény nem-azonosságának kimutatásában, és magam írtam le, hogy az alkotmány nem a jogrend része, hanem teremtője. Mert a világ legnagyobb tautológiája, ha a törvény szüli a törvényt, mintha az lenne mindennek a kezdete....

Az alkotmány története egybeesik a magyar politika-történettel, így szinte elegendő volna csak annak deklarációja egy megújított alaptörvényben, hogy a magyar alkotmányosság történetileg folytonos, és folytatólagosan egybeesik a nemzet tapasztalatosan kifejlődött politikai értékrendjével, s már a rendi társadalomban megvalósult „jogállami” gyakorlatával. **Tehát azt kell megakadályoznunk, hogy a magyar állam belső és külső legitimitását néhány évtized kétes eseményeiből eredeztessék.** Az alkotmány lényege, hogy történetileg kialakult értékközösség, ami minden nemzetre érvényes a maga sajátosságában. Az értékközösség alkotja a közjog szubjektumát. Ezért fontos pl. hogy Biszku Bélát bíróság számoltassa el.... Szemere Bertalan 1861-es mondataival gratulálok a munkához: *"Alkotmányunk másik, nem kevésbé fontos elve a személyes jogok nagy tiszteletben tartása. Nálunk a státus eszméje, véve azt ó-görög vagy új francia értelemben, ismeretlen. A státus nálunk nem nyelte el az egyént, inkább állíthatni, hogy az egyéni jog magasabban áll a státus jogánál."* - És minket akarnak kioktatni a személy méltóságáról azok, akik elfeledtették velünk?! Tisztelettel: **Bokor Levente**